

De lugubri graecorum elegia

by: Bach, Nicolaus

Fuldae; 1836

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright.

Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact:

Niedersaechsische Staats- und Universitaetsbibliothek

Digitalisierungszentrum

37070 Goettingen

Germany

Email: gdz@www.sub.uni-goettingen.de

DE
LVGVBRI GRÆCORVM ELEGIA
SPECIMEN ALTERVM.

QVO
PVBLICI EXAMINIS SOLENNIA
IN
GYMNASIO FVLDENSI

DIEBVS XXVIII. XXVIII. XXX. M. MARTII A. MDCCCXXXVI.

RITE CELEBRANDA

INDICIT

NICOLAVS BACHIVS

PHILOSOPHIE DOCTOR GYMNASII DIRECTOR ET PROFESSOR.

FVLDÆ 1836.
TYPIS MVELLERIANIS.

DE
LIBRARY GREGORIANUS
SPECIMEN ALTERNUM.

PARTICULAR EXAMINIS SOLENNIA

GYMNASIO FULDENSIS

HERBAS XXVINE XXVINE XXV M. MARCHI A. MDCCCLXXVI

LIBR. GYMNASII

LIBRARIUS

NICOLAUS BACHIVS

LIBRARIUS DOCTOR GYMNASII DOCTOR ET HISTORIUS

Digitalisiert dank
freundlicher Unterstützung
von

StR Franz Galle Rabanus-Maurus-Schule/
Domgymnasium Fulda

www.digiwunschbuch.de

In eo quod ante hos septem menses de lugubri Graecorum elegia Vratislaviae edidimus programme poetarum nomina recensuimus qui versibus impariter iunctis querimoniam incluserunt, ARCHILOCHI PARII, SIMONIDIS CEI, ÆSCHYLI ATHENIENSIS, EVRIPIDIS SALAMINII, ANTIMACHI COLOPHONII, PARTHENII NICÆENSIS. Interea prodiit elegantissima eademque eruditissima H. Vlrici historia poesis Graecae Germanice scripta, cuius altero volumine p. 105. 108 sq. non solum amatoriam sed lugubrem quoque elegiam a Mimnermo primum excultam atque ad flebiles ἐλέγων¹⁾ sive θρήνων modos adhibitam esse voluit. Sed quod attinet ad ἀρχαῖον νόμον Κραδίαν καλούμενον, ὃν φησιν Ἰππώναξ Μίμνερον ἀνῆλσαι, Welckerus iam vere animadvertit Hipponactem obliqua insectatione perstrinxisse Mimnermi elegias amatorias, quippe quibus inductus esset color quidam tristior qualis ab amore iocisque plerumque alienus esse videtur. Et quum ipse iam concesserit Vlricus p. 427 sq. summam vitae ac poesis Mimnermianae positam esse in aureola elegia quae incipit ab hexametro: τίς δὲ βίος, τί δὲ τεργὸν ἄτερ χροσέης Ἀφροδίτης; hoc quoque tenendum est, eiusdem poesis elegiacae caput fuisse amatorium, id quod nemo planius expressit quam doctissimus Graecae elegiae aemulator Propertius I, 9, 11. *Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.* Flebilis autem sonus, quo Mimnermi amorem perfusum esse sentimus, hinc potissimum derivandus, quod poetae desiderium non erat expletum neque versibus eius, velut Alexandrinorum poetarum elegiacorum, inclusa voti sententia compos. Atqui in amore elegiae Mimnermianae cardo vertebatur, querimonia autem secundum tantummodo ab amore locum obtinebat. Nec Mimnermus delicias immaturo fato sibi ereptas, sicut Lydiam Antimachus, flebiliter celebravit, neque omnino defunctis hominibus elegias dedicasse narratur, in quorum tamen interitu et deplorando et adlevando praecipuum versabatur lugubris elegiae argumentum.

1) Hanc vocem non potuisse descendere ex ἔ et λέγειν demonstravimus in Zimmermanni diario schol. a. 1829 p. 1100. comparantes πολλήλογος cett. Quam quidem rationem nuper refutare conatus est F. Osannus (Beiträge zur Griech. u. Röm. Litteraturg. I p. 12) mirum in modum provocans ad compositum ἱαμβελεγός quasi id ortum esset ex verbo λέγειν ac non potius ex ipsa voce ἔλεγος multis saeculis ante Hephaestionis ἱαμβελεγον formata.

Iam Archilochi reliquiis elegiacis in ipso illo priori specimine paullo accuratius pertractatis transibimus ad SIMONIDEM IVLIETAM, patre Leoprepe Olympiadis LVI anno primo in Ceo insula natum²), qui scholiasta ad Aristophanis Vesp. 1402 et Suida auctoribus *Μελικέρτης* appellabatur διὰ τὸ ἡδύ, i. q. *Μελίγηρος*, i. e. *poeta suavis* interprete Cicerone N. D. I, 22, 60. σοφὸς καὶ θεῖος ἀνὴρ laudatus a Platone civit. I p. 331 E. Qui quum octogenarius Adimanto Athenis archonte (i. e. Olympiad. LXXV, 4) in uno ex epigrammatis de semet ipse praedicasset:

ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀγδωνονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.³)

defunctus est nonagenarius Theagenida archonte sive Olympiadis LXXVIII anno primo eoque, ut videtur, extremo⁴).

Huius poetae versatile ingenium, ut reliqua imprimis lyrica eius carmina, taceamus, non solum *μελικούς θρήνους*, de quibus nuper disputavit F. G. Schneidewinus in Simonidis carminum editione p. 62 sqq. sed elegias quoque lugubres composuit, quibus haud dubie praecipuam suam in commovenda miseratione virtutem exposuisse censendus est. Iam vero a lugubri elegia nequaquam abhorere sententiam, qua omnes res humanae fragiles caducaeque esse dicuntur eorumque mortalium levitas vituperatur qui vitae et iuventutis brevitem parum reputant sana ratio docet, quandoquidem assiduā mutabilitatis ac mortalitatis cogitatio animum flebili quadam moestitia atque luctu solet implere a quibus aegre sibi temperaverit. Quam ob causam disticha a Stobaeo in florilegio LXXXVIII, 29 p. 530 sq. servata (fragm. 1) ad lugubris elegiae prooemium spectare videntur, nisi integrum ea efficere *εἰδύλλιον* facilius tibi persuaseris, quale quam maxime idoneum fuit ad lugubrium elegiarum anthologion sapienter auspicandum. Poeta autem prudentissimus bellissime dictum: οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, non ad deprimendos atque molliendos sed ad erigendos confirmandosque hominum animos in usum suum convertit et praeclare ita pertexuit:

ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέλος
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

Qua quidem sententia quamvis gnomicus quidam color inducatur picturae, ipsa tamen disticha nondum amittunt lugubrem suam vim, non secus ac Minnermi querelae de iuventutis brevitate (fragm. 1—5) propriam eamque amatoriam elegiarum naturam minime exuunt: id quod paullo accuratius considerandum erat I. V. Franckio, qui Callin. p. 67 immerito reprehendit C. Schneiderum, quod fragmentum illud Simonideum gnomicae quam perhibet elegiae de caduca hominum sorte itidem ad lugubre genus traxisset: gnomica enim omnis fere elegia est, et politica et lugubris et erotica et symposiaca et heroica, id quod facile colligitur ex poetarum reliquiis.

2) Vide Clintonis fast. Hell. p. 3. ed. Krüger. Schneidewini prolegg. ad Simonidis reliquias p. III sq.

3) Fragm. LV. ed. Gaisford. CCIII. ed. Schneidewin. cf. Clinton. l. c. p. 35.

4) Vide marmor Par. epoch. 57. Boeckh. ad corpus inscriptt. Graec. Vol. II p. 320 col. 2.

Atque Archilochi elegiae funebri ἐπὶ τοῦ ναυαγίου inscriptae haud ita dissimilia sunt tria disticha, in Anthologia Palatina VII, 496 temere quidem ad epigrammata eaque *ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ* relata (fragm. 2), quae tamen frustula esse lugubris elegiae Simonideae eiusque in hominem scriptae qui ad rupem Geraneam naufragium fecerat et cuius nomen, quum in fragmento ipso non esset expressum, nobis ignotum esset, non item iis fuisset qui legere poterant Simonidis elegiam totam, primus omnium verissime perspexit Franckius Callin. p. 71 sqq. qui recte observavit inesse in illis versibus doloris impetum qualis ab epigrammate lapidi insculpto alienum est, tum aliam addidit rationem, quare de epigrammate ne cogitari quidem posset: „Ponamus, inquit, hoc epigramma esse naufragi sepulcro carentis cenotaphio inscriptum. Nomen naufragi nusquam occurrit. Ergo Simonides aut ipse nomen ignoravit aut cognitum quidem noluit addere. At sane non modo hoc postremum, quod omnino absurdum est, sed neutrum credibile videri potest, quandoquidem memoriae certorum hominum caussa scribebantur fere epigrammata et ipsa etiam cenotaphia, ut omnis testatur antiquitas, monumenta erant unice honoris ac memoriae caussa exstructa. Neque Callimachus, ut hoc utar, epigr. XVIII, ubi ipsos, ut scite monet Ruhnkenius in epist. crit. I p. 121, Simonideos versus expressit, nomen naufragi omisit.“ —

Deinde Franckius p. 67 sqq. duo fragmenta (fragm. 3) funebri elegiae in mortem Timarchi cuiusdam iuvenis compositae inter Simonidis epigrammata iacere abscondita sagacissime coniecit. Quorum prius exstat in Anthologia Pal. VII, 515, quod ipsum carminis initium esse et sententiam suppeditare non truncatam quidem et quae utique per se intelligi nequiret sed mancam tamen et imperfectam quaeque integrum epigramma efficere minime posset idem philologus luce clarius ostendit. „Vereor equidem ut omnium assensum sim impetraturus, si dicam eiusmodi esse morbi mentionem ut tam immaturae mortis paullo accuratior descriptio exspectetur. Quippe ad sensum haec observatio, de quo difficile est disputare. Sed mox confirmabit eam alterius fragmenti comparatio, ubi ab initio talis descriptio deest. Hoc puto qui neget fore neminem, laudes adolescentis desiderari ob verba καὶ Τίμαρχον, etiam *Timarchum*, tam egregiae indolis iuvenem, non quum alios, tum etiam *Timarchum*, quod aperte languidum esset tantoque poeta vel maxime indignum. Quanquam in iis quae proxime sequebantur unum tantum et alterum honorificum adolescentis epitheton Simonidem adiecissee crediderim, hinc statim ad narrationem de obitu eius processurum. Accedit quod ex altero fragmento mox patebit poetam ad laudes defuncti uberius persequendas omnemque vitae eius rationem exponendam praecipuum illud, ut arbitror, carminis argumentum, ab ipsa demum hac narratione transitum fecisse.“ Iam post prius fragmentum idque ipsum elegiae exordium, quoniam nunc primum commemorari Timarchum ex ipsa mentionis ratione est manifestum, lacunam punctis indicavimus quam exciperet alterum fragmentum quod reperitur in eadem Anthologia Pal. VII, 513. „In utroque fragmento de Timarcho sermo est, qui illic annumeratur abreptis in flore iuventutis ac dulci vita dicitur ἡμίθεος esse privatus πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον, hic ἡμερτήν ἡλικίην

exspirasse, id est iuvenem obisse, πατρός περὶ χεῖρας ἔχοντος, non uxore et liberis circumstantibus. De immatura morte Timarchi nullo sane opus est argumento praeter verum: ἡνίκ' ἀφ' ἡμετέην ἔπνεεν ἡλικίην. (Franck. p. 68.) Iam vero probabiliter docuit Franckius morientis Timarchi verba quae postremo disticho continentur nihili esse per se et abrupte lapidi incisa ac de coelo delapsa potius quam consilio et prudenter sepulcro inscripta videri, eadem autem verba in funebri elegia suo loco collocata et usurpata, ut a narratione de morte iuvenis ad laudationem eius via muniretur, Simonidis ingenio esse dignissima. Quam ob rem facile tibi persuadebis posterius illud fragmentum mediam aliquam partem esse unius eiusdemque lugubris elegiae in immaturum Timarchi fatum conscriptae, ita ut extrema verba ipsius iuvenis decessuri, ad virtutem suam ac temperantiam provocantis, excepsisse videatur praedicatio ingenii animique morumque aureorum.

Sicut Timarchum iuvenem, ita Gorgonem quoque puellam immaturo fato decedentem modulatissimis verbis et quae animum omnium mirifice deleniunt loquentem inducit poeta, auctore Schneidewino p. 86. Nam duo quae in Anthologia Pal. VII, 647 epigrammatis accensentur disticha (fragm. 4) ita inscripta: Σιμωνίδου· οἱ δὲ Σιμμίου εἰς Γοργῶ τινα κόρην τελευτήσασαν, ea ad lugubrem potius elegiam referenda esse moestum eorum argumentum ac flebilis sonus demonstrat. Simmiae autem a quibusdam adscripta sunt disticha sive quod nomen poetæ Cei per compendia scripturae exaratum librariorum acumen fefellit, sive quod doctior quidam grammaticus meminisset carmen a Simmia conditum atque Gorgo inscriptum. Vid. Athen. XI, 80 p. 491 C.

In marmore Pario epocha 49 nodum inextricabilem qualem suppeditant hæc verba: Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης, ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ, ποιητῆς ὢν καὶ [αὐτός, νικᾷ Ἀθη]νησι, καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ — ἀρχοντας Ἀθήνησι Ἀριστείδου. Bæckhius ad corpus inscr. Græc. p. 549 col. 1 ita solvere conatus est ut victoriam hoc loco significari et confusos ab auctore in hac epocha Leoprepidam et eius avum censeat. Iam in Aeschyli vita Simonides tragicum poetam vicisse narratur ἐν τοῖς εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείοις.⁵⁾ τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον. Atque illum non potuisse alium esse nisi Leoprepis filium, qui ut notissimus simpliciter Simonides vocatur et flebili sono praestitit, probabiliter suspicatus est idem Bæckhius: „Solennia vero illa quibus decorabantur Marathonii heroes consentaneum est anno post prælium acta esse Olymp. 72, 4 archonte Aristide. Quis dubitet quin eadem res commemoretur in marmore hoc ei ipsi anno hic adscripta? Quare pro Benteleiano τελευτᾷ dedi νικᾷ.“— Neque cogitandum esse de epigrammatis quibus ornarentur tumuli eorum qui in Marathoniam pugna occubuerunt sed de lugubribus elegiis quarum uterque poeta certamen iniit comprobant verba in Aeschyli vita explicandi gratia apposita: τὸ

⁵⁾ Vulg. ἐν τῷ — ἐλεγείῳ, quod librarii cuiusdam oscitantiae tribuendum esse inferius explicabimus, ubi de Aeschyli carminibus elegiacis disputabitur.

γὰρ ἐλεγείον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θελει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου ἐστὶν ἀλλότριον. Hæc autem præcipua in commovenda miseratione Simonidis virtus fuit eaque tenerrimæ orationis ac dulcedinis socia. Ex Simonidis autem εἰς τοὺς Μαραθωνομάχας elegia hodie ne frustula quidem supersunt: nam disticha in Anthologia Pal. VII, 251 servata, quae Vlrico hist. poesis Græc. II p. 507 huc referenda esse videntur, epigrammatis potius sepulcralis quam iustæ elegiæ funebris speciem prae se ferunt, id quod præter argumentum et δεικτικὸν pronomen οἶδε demonstrat etiam inscriptio Græca: εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους τοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας, i. e. in eos qui ad Thermopylas ceciderunt.

In scholiis ad Aristophanis Vesp. 1402, unde narrationem repetivit Suidas, præter alia carmina laudatur Simonidis ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ δι' ἐλεγείας. Cui adversa fronte oppugnat Priscianus de metris Terentii 2, 24 T. II p. 415 ed. Krehl. „Simonides et Alcman in iambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum sed etiam in aliis locis. Simonides in ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ in dimetro catalectico Ἐβόμβησεν θάλασσα.“ Alterutra igitur relatio aut falsa debet esse, aut Simonides duo carmina in illud prælium navale scripsisse statuendus est, alterum elegiacum, alterum vero melicum⁶⁾. Quare cum C. Schneidero scholiastæ relatio ad neniam elegiacam referenda esse videtur, quæ poeta deploraverit eorum civium interitum qui in prælio illo ceciderunt⁷⁾. Levio-rem rationem iniit Schneidewinus p. 5. Quæ autem huic quoque elegiæ disticha vindicare conatus est Vlricus hist. poes. Græc. II p. 508, ea ab Aristidis scholiasta p. 58. 357 ed. Frommel. disertis verbis pro epigrammate laudantur εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀποθανόντας τριακοσίους, neque alium nisi epigrammaticum biberunt colorem.

Gu. Ern. Weberus ad interpretationem poetarum elegiacorum p. 610 sq. Simonidem in Plataensem quoque pugnam elegiacum carmen composuisse intellexit, respiciens ille quidem ad Plutarchum de Herodoti malignitate c. 42, ubi tria Simonidis disticha (fragm. 5) leguntur quibus res a Corinthiis in pugna Plataensi gestæ enarrantur, quanquam ea disticha ex singulari in illam pugnam elegia deprompta esse non disertis verbis enuntiatur; ex verbis autem quæ subsequuntur: ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων οὐδ' ἄσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὡς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεία γράφων ἰστόρηκεν, hoc saltem efficitur, Simonidem distichis celebrasse res ad Plataeas gestas sive peculiarem elegiam concludentibus sive ἐπεισοδίοις. Quæ si vera esset coniectura, facile in

⁶⁾ Gaisfordius ad fragm. CLVII rectissime annotavit verba quæ præterea apud Priscianum leguntur, Ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ, esse Heliodori grammatici monentis sequentia Ἀποτρέπονσα Κῆρας ex antistropha carminis desumpta esse, e cuius stropha derivarentur priora, Ἐβόμβησεν θάλασσα. Hinc pendet Schneidewinus p. 6.

⁷⁾ In Creuzeri Studiis III p. 42. „So meldet Suidas dass unser Dichter den Seekampf von Artemisium in einer Elegie besungen habe, welche Nachricht ohne Zweifel auf einen Trauergesang um die dort gefallenen Helden geht, in welchem eine Beschreibung jener Schlacht selber episodisch eingeflochten war.“ —

animum tibi induceres Simonidem versibus elegiacis descripsisse res quasdam insigniores sive ab omnibus Graecis sive ab Atheniensibus prae ceteris perfectas, ita ut de genere elegiarum epico quodam vel heroico cogitandum esset eodem Webero auctore p. 438 sq.

Iam similitudinis caussa quae intercedit inter huius fragmenti versus 4. 5 et hexametrum ab Appollonio Lex. Hom. p. 117 ed. Bekker. Simonidi assignatum (fragm. 6) *ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χροσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός*, hunc ipsum hexametrum huc traximus, quanquam incertum relinquitur ex quam elegia re vera profectus sit. Schneidewinus p. 82 eundem versum ipsi fragmento praecedenti parum considerate adiunxit. Accedit pentameter (fragm. 7) cuius sententiam expressit etiam Philetas, eumque excipiat *δίστιχον ἀνέφαλον* (fragm. 8) quo agitur de temporis violentia.

Praeterea apud Athenaeum I, 58 tres versus leguntur (fragm. 9) quibus natura ac praestantia vini celebratur, ita ut eos ex elegia quadam symposiaca depromptos esse liceat suspicari, de qua quidem poesis elegiacae specie nuper disputavit F. Osannus in libro supra laudato p. 30 sqq. Atque illud fragmentum, licet ipsum poetae nomen nusquam apparet, ita tamen vindicatur Simonidi, ut qui ab Athenaeo κατ' ἐξοχὴν designatur ὁ Κεῖος ποιητής vix alius possit intelligi nisi Simonides Ceus; ac si quis respexerit ad Bacchylidem, alterum eiusdem insulae poetam post Simonidem clarissimum, eum praeter aliquot epigrammata Dorica dialecto concepta elegias quoque scripsisse rerum monumenta negabunt.

Weberus p. 241 in numero reliquiarum elegiacarum collocavit fragmentum ab Athenaeo XV, 26 p. 680 D servatum, quod Iacobsius in additamentis ad Athen. p. 356 in hunc modum restituit:

Φοῖβος ἐξαγείται Τυνδαρίδῃσιν ἄδην·

ἀλλ' ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορῶν.

Sed idem Weberus in annotationibus p. 618 ipse intellexit Athenaeum hos versus ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν numerasse. Quare mirandus est ille quod p. 244 recepit distichum ex Stobaei eclog. phys. VIII, 15 p. 230 ed. Heeren.

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδένοιο ἔργου,

ὃς καὶ ὑπὸ στέροισι ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

Quod tamen ad epigrammata esse referendum Vrsinus p. 168 iam docuit auctoritate codicis MSti qui in margine habet ἐκ τῶν Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων. Multo magis etiam erravit Weberus quod ex eodem Stobaeo VIII, 16 ad Simonidem rettulit distichum hocce:

Ὡφελεν ὡς ἀφανὴς οὕτω φανερώτατος εἶναι

καιρὸς ὃς αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης.

Quandoquidem codd. V. A. E. ab Heerenio consulti *Ἀγάθωνος* nomen in margine suppeditant. Denique parum liquet utrum ex elegiis an ex epigrammatis an ex alio nescio quo carminum genere Plutarchus in libello an seni sit gerenda res pub. c. 1 extr. repetiverit Simonidis frustulum dactylicum: *πόλις ἀνδρὰ διδάσκει*. cf. Schneidewin. p. XXXV. 114.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

1.

Stobæi florileg. LXXXXVIII, 29. p. 530 sq. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ. *)

Οὐδέν ἐν ἀνδράποισι μένει χοῆμ' ἐμπεδον αἰεὶ,
 ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος εἶπεν ἀνὴρ
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 παῦροί μιν θνητῶν οὐάσι δεξάμενοι
 5 στέρνοις ἐγκατέδεντο πάρεστι γὰρ ἔλπις ἐκάστω
 ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμρύνεται.
 θνητῶν δ' ὄρα τίς ἀνδρὸς ἔχη πολυήρατον ἥβης,
 κοῦρον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
 οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
 10 οὐδ', ὅγμῃς ὅταν ἦ, προντίδ' ἔχει καμάτου.
 νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασι
 ὥς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βίотου ὀλίγος
 θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαδῶν βίотου ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

*) Sic A. Trine. Desunt quinque versus priores A. GAISFORD.

Ad fragm. 1. V. 1. Primus versus, qui in Stobæi florilegio desideratur, apud Vrsinum in Lyricis p. 167 et in appendice Anth. Planud. p. 511 Steph. p. 16 Wechel. Bosch. Anth. Græc. Vol. III p. 540. Jacobs. Anth. Pal. Vol. II p. 736 nescio ex quo fonte additus est, eumque, quum nihil in se habeat quod a colore Simonideo aut reliquorum distichorum sententia ac tenore alienum sit, retinendum ac ne uncis quidem circumcludendum esse duximus.

V. 2. Χίος—ἀνὴρ, i. e. Ὀμηρος. Huc respicit Plutarchus de vita et poesi Homeri II, 2. Ὀμηρον τοῖνυν Πύδαρος μὲν ἔφη Χίόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χίον. Similiter hymnus a Thueydide III, 104 Homero adscriptus in Apollinem Del. 172 sq.

τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐν παιπαλοέσση,
 τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύνουσιν αἰοδαί.

Etiam Theocritus 7, 47 laudat Χίον αἰοδόν.

V. 5. Versus Homericus quo foliorum cito perennantium levitati opponitur humani generis imbecillitas exstat Iliad. VI, 147 eique explicandi caussa adduntur:

φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμὸς χαμάδις χέει, ἄλλα δὲ θ' ἔλη
 τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη
 ὡς ἀνδρῶν γενεή ἣ μὲν φύει ἣ δ' ἀπολίγεται.

cf. Iliad. XXI, 462. Eodem respexit Mimnermus 2, 1 sqq.

ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φέει πολύνανθεμος ὄρη

ἔαρος, ὅτ' ἀπ' αὐγῇ αὖξεται ἡλίου,

τοῖς ἱκελοι πήχυνον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἤβης

τερπόμεθα. — cf. Musæus apud Clement. Alex. Strom. VI p. 758. Horat.

A. P. 60 sqq. Virgil. Aen. VI, 509 sq. — τοιήδε, ita scriptum apud Stobæum et in Anthologia et a Wolfio in Iliade. Spitznerus tamen cum cod. Ven. et suadente Buttmanno ad Soph. Philoct. 87 edidit τοῖη δὲ, antiquum vero subesse vitium ex hoc Simonidis loco aliisque indiciis probabiliter coniecit. Itaque in vulgata scriptura acquievimus.

V. 4. μιν, sc. Χῖον ἄνδρα.

V. 5. στέροισι ἐγκατέθεντο, i. e. ἐν στέροισι κατέθεντο. Rectissime observavit Valckenarius ad Callimachi elegiarum fragm. p. 245 non ad ea quæ audirent servanda sed ad sonum percipiendum factas esse aures, quæque acciperent mox elabi, nisi in animum attentum demissa corde memori condita teneantur.

V. 7 sq. Sensus verissime exposuit Iacobsius: dum [s. quamdiu] iuventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. Qui quæ humilem mortalium sortem exsuperant dicit cogitative, quo deorum vindictam in se excitet, κοῦφα λέγειν et φρονεῖν dicitur. In Anth. Steph. et in Anall. Brunck. ex Vrsino perperam scriptum est ἔχει, cuius loco ex Stobæo restituendum ἔχη. Similiter Tyrtæus 6, 28. ὄρε' ἐρατῆς ἤβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη. cf. Hermann. ad Viger. p. 954.

V. 9. Explica: νέος ἀνὴρ ἐπίδα ἔχει οὔτε γηρασμένον οὔτε θανέσθαι, i. e. iuvenis spem nutrit fore ut neque senescat neque moriatur. Quare non opus est ut h. l. cum Iacobsio ἐπίδα pro cogitatione accipiamus. Stob. cod. A exhibet γῆρας ἔμεν, unde facile extricandum γηρασμένον, quod utique præstat vulgato γηρασόμενον, quum littera α per se iam producat.

V. 11. νῆπιοι, οἷς, sic Vrsin. Steph. et sic emendanda Stobæi scriptura A. νηπιοισι. B. νηπυτίοις. Vulg. νηπίοις. — οὐδὲ ἴσασιν Stob. At quam Stephanus iam inseruit particulam τ', eam retinuit Iacobsius, quanquam usus Homericus eiusmodi hiatum tolerabilem reddidit et quasi sancivit etiam apud posteriores poetas. Sic Iliad. XVIII, 420. ἐργα ἴσασιν. Od. XIII, 89. καὶ τι ἴσασι. Et pariter sexcenties.

V. 15 sq. ταῦτα μαθὼν, hæc apud animum tuum reputans usque ad vitæ terminum indulge genio animumque honorum fructu impertire ne dubites. IACOBS. Simonidi obversatus esse videtur Archilochus 4, 9 sq. ἀλλὰ τάχιστα τλήτε γυναικεῖον πένθος ἀποισάμενοι. Genitivus rei τῶν ἀγαθῶν eodem modo ponitur, quo iam in Odys. I, 140. χαρίζομένη παρρόντων. XVII, 452. ἀλλοτρίων χαρίσασθαι.

2.

Anth. Pal. VII, 496. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκειρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα.

Ἡερὴ Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὦρελες Ἴστρον

τῆλε καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὄρεαν Τάναιν,

μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγχεα νυρομένης ἀμφὶ Μεθουριάδος.

5 νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυσ, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάροι.

V. 1. *Ἡερίη Γεράνεια*, dubitari non potest quin poeta rupem Geraneam alloquatur, quam inter Megaram et Corinthum sitam esse tradit Stephanus Byz. [cf. Thucydid. III, 70.] Prominebat autem in mare, ut ex Inus fabula apparet, quæ Athamantem fugiens inde cum Melicerte desiluit. Hic igitur naufragium fecerat is cuius mortem poeta deplorat. In *Ἡερίη* multa frustra tentavit Reiskius, quum sit alta, aëria rupes, quam ad Istrum potius et Scythas quam ad mare Aegæum sitam esse optat Simonides. IACOBS. — ὥφελεν, sic primus emendavit Salmasius exercit. Plin. p. 89 D. quod quidem verbum ad *Γεράνειαν* quam alloquitur poeta, non ad naufragum est referendum. Cod. Pal. habet ὥφελεν, quod librario deberi videtur qui vocativum *Γεράνεια* perperam pro nominativo habuit. — Ἰστρὸν Pal. ultimæ syllabæ superscripto *ον*. Sed accusativus Ἰστρὸν æque ac *Τανάιν* aptus a verbo ὄρᾶν.

V. 2. ἐκ Σκυθέων, Reiskius male ἐν Σκυθ. corrigit, quanquam cum non fugiebat sensum esse Tanain longo tractu e Scythiis descendentem. Heringa ἐς Σκυθέων emendavit. IACOBS. Sed quæritur an verba ἐκ Σκυθέων recte interpretatus sit vir sapientissimus, quæ mihi potius respondere videntur adverbio τῇδε, ita ut Geranea rupes e loco suo in Scytharum terram mota iam inde ad Tanain longe prospicere cogitanda sit; μακρὸν enim adverbii instar positum spectat ad ὄρᾶν, non ad *Τανάιν*.

V. 3. μηδὲ, Pal. perperam sciunxit μὴ δὲ.

V. 4. ἄγχεα dederat Salmasius et Heringa, ἄγχεα Pal. — νυρομένης, sic emendanda scriptura Pal. νυρομένης, forma epica eademque elegiaca revocata, qualis exstat v. 1. Ἡερίη, v. 3. θαλάσσης, v. 6. ναυτιλίην, et diphthongo *ει* (quæ in illa voce posterioris ætatis est) mutata in *ι*. cf. Iacobs. ad Anth. Pal. T. III p. 67. Ex verbo *νύειν* colligitur tempus quo homo nescio quis naufragium passus est fuisse aut hiemale aut nimis procellosum, quandoquidem nix in illa regione haud sempiterna. — ἀμφὶ Μεθουριάδος, ita corrigendum duce Pal. ἀμφὶ μὲ θουριάδος. Plinius N. H. III, 12, 57 insulas (vel potius scopulos denudatos ea maris Saronici tenuitate, observante C. O. Müllero Aeginet. p. 3 sq.) laudat in Megarico sinu Methurides quattuor, ex quibus una h. l. intelligenda eaque montuosa et prærupta. Iacobsius tamen acquievit in Hemsterhusii coniectura ad Lucian T. I p. 307 proposita ἀμφὶ Μολονριάδος sive Μελονριάδος, quoniam sic quoque scriberetur, respiciens ille quidem ad schol. Pindari Isthm. p. 513. ed. Bæckh. Ἰνῶ ἐπὶ Ἀθάμαντος ἀναιρεθῆναι μέλλουσα, κατὰ μανίαν προαγγελημένον τοῦ νιῶ ἀντὶς Λεόρχου, καὶ αὐτὴ μανείσα τὸν λοιπὸν παῖδα Μελικέρτην ἀρπάσασα διὰ Γερανείας τοῦ Μεγαρικῷ φυγοῦσα καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλον- μένης Μολονρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. cf. Schol. ad Ly-

coph. 229. Sed quoniam *Μολουρίς πέτρα* pars tantummodo est *Γερανείας*, dubito an bene dici possit Geraneam sitam esse circa saltus Moluridis. Aptissime autem poeta, quum accuratius describat regionem qua naufragus ille periit, totam Geraneam sitam esse ait prope Scironicas undas circa Methuridem insulam, ita ut naufragium factum esse videatur in ea parte Megarici sinus quæ Geraneam inter et Methuridem insulam in medio est posita.

V. 5 sq. Hoc distichum cum præcedentibus non ita cohæret ut sententia uno tenore fluere videatur: quare cum Webero lacunæ nescio quam amplæ signa addidimus, qui quidem hiatus simul nomen viri hausisse putandus est cuius calamitas in elegia deplorabatur. Ex verbis *ἐν πόντῳ κρηρὸς νέκυσ* sequitur corpus naufragi insepultum iacere in mari, id quod Archilochus quoque lamentatus est fragm. 3. Itaque sequenti versu memoratur *κενοτάφιον*.

V. 6. *κενέοι—τάφοι*, quod per enallagen numeri pluraliter dictum esse pro cenotaphio quod naufrago conditum erat recte intellexit Franckius Callin. p. 74 qui itidem p. 72 probabiliter observavit voculam *τῆδε* (i. e. hic, in patria vel terra continenti, quæ opponitur *πόντῳ* quo corpus erat haustum) cenotaphium *δεικτικῶς* significare. Ex Simonidis disticho colorem duxit Callimachus epigr. 18.

*νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἄλλ' ἵπῳ φέρεται νέκυσ, ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενέον σῆμα παρεχόμεθα.*

ut vere perspexit Ruhnkenius epist. crit. I p. 121.

3.

Anth. Pal. VII, 515. 513. *ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς Τίμαρχον νεώτερον ἐν νόσῳ τελευτηήσαντα.*

*Αἰ αἰ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγάλεις
ἀνδρώπων ἔρατῳ πάρ νεότητι μένει;
ἢ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἦιδεον πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.*

5 *ᾧ τότε Τίμαρχος πατὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἦν' ἂρ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην
ὦ Τιμηνορίδῃ, παιδὸς φίλον οὔποτε λήσῃ
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων οὔτε σαορροσύνην.*

V. 1. Quanquam Franckio in summo horum distichorum argumento assentimur, hoc tamen temere pronuntiasse videtur p. 67 exclamationem *αἰ αἰ* in versibus lapidi insculptis esse ridiculam, quandoquidem Græcis ipsis hæc res haud ita ridicula videbatur, quemadmodum epigrammata ostendunt quæ ab eadem exclamatione incipiunt eaque excitata a Iacobsio in indice ad Anth. Pal. Vol. III p. 975.

V. 2. ἐρατῇ, sic emendandum ex Pal. ἀρσταί. Illud epitheton pariter usurpavit Tyrtaeus 6, 28. ἐρατῆς ἦβης ἀγλαὸν ἄνθος. Solo 17, 22. ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην. cf. Simonid. 1, 7. — Planud. vulg. ἐρατῇ. Sed nostræ scripturæ favet γλυκερῆς v. 3. κορυδίην v. 4. (in Pal. sed κορυδίαν Planud.) ἡμερτὴν — ἡλικίην v. 6. — Ceterum Iacobsius laudavit similem fere sententiam ex epigr. ἀδεσπ. 520. Παρκα — ἡ θνητοῖς ψυχὴν πείσας ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν αὐτὴν τοῖς μελέοις οὐκ ἀνέπεισε μένειν.

V. 3. ἡ καὶ Pal. ἡ καὶ Planud. Brunck. γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας ex Il. γ, 58. φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς. Vid. Eustath. p. 1555, 1. IACOBS.

V. 4. Sicut h. 1. Timarchus immaturò fato abreptus lugetur, quod nuptiarum expers ad inferos descendit, ita Antigona Sophoclea v. 917 sq. semet ipsa deplorat ἄλεκτρον, ἀνμύναον, οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς. Simonides etiam in epigrammate Anth. Pal. VII, 570, 3 sq.

οὐκ ἐπιδὼν νέμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφροντον

Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

V. 5. γῇ τότε Τίμαρχος, emendavit Franckius Callin. p. 71. Vulg. γῇ ποτε, in quam scripturam verissime animadvertit Timarchum ea quæ deinde sequuntur non dixisse incerto tempore, aliquando, sed moribundus, ἥντι ἀφ' ἡμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην. «Qui potest, inquit, punctum temporis accuratius definiri? Nonne igitur magnopere vituperandus esset Simonides, si tam repugnantia protulisset in eiusdem carminis eodem disticho? — τότε ad antecedentem quæ excidit narrationem de obitu Timarchi et morbi descriptionem referendum.» — Cod. Pal. exhibet πρόμαχος metro adversante, unde Lennepius suspicatus est πᾶς Πρόμαχος, Iacobsius γῇ ποτε Τιμόμαχος. Sed cur idem Iacobsius scripturam Anthologiae Planudeæ Τιμαρχος ex Planudis coniectura profectam esse putet vix assequor. Pari iure ex alio quodam codice verius illud nomen repetitum esse potuit.

V. 6. ἀφ' Pal. ἀμφ' Planud. all. — Ceterum ἀπέπνεεν ἡλικίην dicitur pro ἀπέπνεεν θυμὸν ἐν ἡλικίᾳ, quemadmodum apud Pindar. Isthm. VI [VII], 47. εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν. Similiter fere idem Simonides epigr. Anth. Pal. VII, 258. οἶδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἦβην. Ibid. Vol. II p. 632. ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα.

V. 7. Τιμηνοριδῆ, ambiguae potestatis forma, unde colligere liceat aut ipsum Τιμηνοριδὴν Timarchi patrem fuisse aut illum Timenoris filium aliud nomen habuisse nobis ignotum. — οὔ ποτε λήσῃ — ποθέων, hæc verba intime secum coherere docet Iacobsii interpretatio: semper memineris filii tui virtutem et modestiam desiderare.

4.

Anth. Pal. VII, 647. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς Γοργῷ τινὰ κόρην τελευτήσασαν.

Ὑστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλῃν ποτὶ μητέρα Γοργῷ

δακρυόεσσα δέρης χερσὶν ἑραπτομένη

αὐδῇ μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῶνι μοῖρῃ

ἄλλῃν σὺ πολὺν γήραϊ κηδεμόνα.

Hoc tetrastichium obversatum esse videtur Anytæ Anth. Pal. VII, 646.

Δολοθία δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα
εἰπ' Ἐρατῷ χλωροῖς δάκρυσι λειβομένη
ὦ πάτερ, οὐ τοι ἔτ' εἰμὶ, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
ἤδη ἀποφθιμένης κῆρυον θάνατος.

V. 1. Pal. omittit δὴ, quod tamen retinendum cum Planude. Idem Pal. ποτὲ pro ποτί.

V. 2. 3. Doricæ quæ vulgantur formæ ἐφαπτομένα, μοῖρα a molliori ac dulciori Simonidis stilo abhorrere videntur. cf. ad fragm. 3, 2.

V. 4. κηδεμόνα, ita scribendum Salmasio auctore, qui tamen proposuit καδεμόνα. Cod. Pal. καδομεναν, unde edd. Planud. fluctuant inter καδομένην et κηδομένην.

5.

Plutarchus de Herodoti malignitate c. 42. Κορινθίους γε καὶ τάξιν ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλικὸν ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος ἔξῃστι ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ πυθέσθαι γράφοντος ἐν τούτοις.

Μέσσοι δ' οἱ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἰδρύες ἐν πολέμῳ,
οἳ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
οἳ καὶ κάλλιστον μάρτυρ' ἔδεικτο πόνων
5 χρυσοῦ τιμῆντος ἐν αἰδέει καὶ σπῶν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων.

Plutarchus contra Herodotum, qui VIII 53 sqq. solos Lacedæmonios cum Tegeatis et Athenienses pugnae Plataensis participes fuisse narrat, Simonidis testimonio usus est, ut quem locum Corinthii in eadem pugna occupassent et quo eventu pugnassent doceret. Sed illi Simonide referente Solem, non homines rerum a se gestarum testes laudarunt, neque semper Simonidem ipsum tam bene sensisse de Corinthiis Iacobsius demonstrat ex Plutarchi Themist. c. 3. cf. fragm. 94 ed. Schneidewin.

V. 1. μέσσοι δ', sc. ἦσαν, i. e. in media acie collocati erant. Codd. B. E. μέσσοισι.— Ἐφύρην, antiquissimum Corinthi nomen (cf. ad Hermesianact. p. 178), quum Κορίνθιον ἄστυ v. 3 separatim laudetur, h. l. referendam esse ad omnem regionem circumiacentem (quemadmodum Athenæ sæpius pro Attica ponuntur) G. E. Weberus probabiliter collegit ex epitheto πολυπίδαξ, quod ad terram potius fontibus abundantem quam ad urbem esset accommodatum. Sic apud Homerum II. VIII, 47 et alibi reperitur Ἰδη πολυπίδαξ.— Codd. B. T. V. οἱ γ' Ἐφύραν. Vulg. οἱ Γέφυραν. Servata Brunckii et Iacobsii scriptura restitui-
mus formam elegiacam Ἐφύρην.

V. 3. πόλιν Γλαύκοιο, qui Sisyphei filius fuit. Alii Sisypum alii Glaucum Corinthi conditorem fuisse memoriæ prodiderunt. cf. Homer. II. VI, 152 sqq. Apollodor. I, 9, 3. Stephan. Byz. v. Ἐφύρα.

V. 4. οἱ καὶ κάλλιστον, sic primus edidit Vrsinus, quum in Plutarchi editionibus desideretur particula καί, quæ tamen quam facile absorberi potuerit a sequenti syllaba καλ cuilibet in oculos incurrit. Atqui Reiskius voculas οἱ καὶ prorsus supervacuas esse opinatus, quum seq. versu vocabulum χρυσοῦ non haberet unde penderet, proposuit κρέσσονα καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόρων χρυσοῦ, quod Schneidewino ansam dedit ad coniecturam κύκλον καλλίστων. Sed re vera neque abundant οἱ καὶ, neque inexplicabilis est genitivus χρυσοῦ, quippe qui habeat vim qualitatis, i. e. ὅντα χρυσοῦ, sive μάρτυν χρύσειον, quemadmodum Homer. II. XX, 270 sq. πτόχας — τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσυτέρου. cf. Mimnerm. 9, 7. Ac ne offendat duplex genitivus (obiectivus πόρων et adiectivus χρυσοῦ) ab eodem substantivo μάρτυν aptus consule Matthiæ gramm. Græc. p. 364 ed. III. Quæ quum ita sint, totam sententiam sic fere expedies: Corinthii, qui etiam (aliis videlicet idoneis testibus deficientibus) pulcherrimum laborum suorum testem constituerunt aureum qui in æthere versatur, i. e. Ἥλιον, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Iliad. III, 277. Sagaciter autem observavit Weberus p. 615. "Die Wendung selbst scheint nicht viel anderes zu verrathen, als dass die Korinther, einen Zeugen ihres Heldenmuthes bei Plataeæ unter den Sterblichen zu finden verzweifelnd den guten Helios, den niemand so leicht weder abhören noch widerlegen konnte, dazu erkoren, so dass wir einen feinen Ausweg durch eine Verlegenheit zu kommen an Simonides zu bewundern, Plutarchos aber gerade das was er bekämpfen wollte mit seiner Anführung bekräftigt hätte."

V. 5. καὶ σφιν ἀέξει, sc. Ἥλιος, structura paullo liberiore.

6.

Apollonii Soph. Lex. Hom. p. 117 ed. Bekker. ξεινοδόκος ξεινοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος „ξεινοδόκησέν τε δαίμων“ ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. — φησὶ γοῦν ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός
ἀντὶ τοῦ μαρτύρων.

In Etymolog. M. p. 553. Gud. p. 414 et apud Zonaram p. 1415 perversa confusione Pindaro assignatur hexameter qui Simonidis est, Simonidi autem Pindari verba tribuuntur. cf. Bæckh ad Pindari fragm. 175. — ξεινοδόκων Apollon. Etym. M. Gud. ξεινοδοκῶν Zonar. Deinde quod in omnibus libris scriptum est δ' ἄριστος Villosionus emendare voluit δὲ ἄριστος, Brunckius δ' ὤριστος, Heynius inseruit ἄρ', quod haustum a syllaba subsequenti et cum prægresso δ coniunctum probabilem reddit scripturam γὰρ. Bæckhius denique voluerat δ' ὄχ' ἄριστος. Tum Etym. M. Gud. Zonar. omittunt articulum ὁ cum Apollonio metri gratia utique retinendum. Quod Apollonii codex Bekkero teste compendio scriptum

-θ-

exhibet εἶναι, unde Montfauconus perperam extricavit ἐναίθρια, id apud Etym. M. Gud. Zonar. aperte expressum est ἐν αἰθέρι. Postremo miror quod Bæckhio rectius scribendum videtur λαμπρὸν cum Etym. M. Gud. Zonar. quam λαμπρός quod exstat apud Apollonium. Immo participium illud multo magis interpretamentum sapit quam adiectivum λαμπρός, i. e. ὁ χρυσὸς λαμπρός ὁ ἐν αἰθέρι ὢν, velut fragm. 5, 5. χρυσοῦ τιμήντος ἐν αἰθέρι. —

Stobæi eclog. phys. I, 3, 6. p. 28. ed. Heeren. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μούνος ἔχει.

Simonidi hunc pentametrum tribuere codd. V. A. testatur Heerenius, Canterus autem atque Grotius ἀδέσποτον reliquerunt. — Versus ipse gnomicum procul dubio præ se fert colorem, velut Philetas fragm. 1. Κρόνος, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν ἔλλαχε καὶ πένθεων φάρμακα μούνος ἔχει. cf. ad Archiloch. 4, 6. — Pro πάντων codd. V. A. Cant. πάντως pronò lapsu.

Stobæi eclog. phys. VIII, 22. p. 232. ed. Heeren. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ὅτι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
καὶ πάντα ψήχει καὶ τὰ βιαίότατα.

V. 1. ὅτι codd. V. A. apud Heeren. cuius loco Canterus dederat οὔτοι, quod Grotius correxit οὕτω. Sed totus locus ex sententia hodie deperdita aptus est.

V. 2. καὶ πάντα κ. τ. λ. i. e. quum omnia tum firmissima, sive ut omnia, ita etiam firmissima. Quare inutilis est Schneidewini coniectura σύμπαντα vel ῥέα πάντα. — ψήχει verissime emendavit Piersonus Verisimil. p. 152. Codd. V. A. ψύχει, de quorum verborum permutatione cf. Ernest. ad Callimach. hym. in Cer. 46. p. 242. epigr. ἀδεσπ. DCXV. ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος. Tibull. I, 4, 18. Longa dies molli saxa peredit aqua. Vulgabatur ψύχει, unde Grotius dedit σμύχει. — τὰ βιαίότατα exhibent codd. V. A. quo non contentus Piersonus l. c. proposuit βεβαύτατα, firmissima. Sed quæ τὰ βιαίότατα, violentissima, ea etiam ad resistendum idonea sunt ideoque simul firmissima.

Athenæus I, 58. p. 32. B. C.

Ἡ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἴσαν
ἀλλὰ τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν εἰδέλει.
οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδέ γίγαρτον.

ὁ Κεῖός φησι ποιητής.

V. 1. Ἡ γὰρ, Porsonus coniecit ἦν ἄρ', sed parum intelligo quo iure. Particula ἦ habet vim intentivam, γὰρ causalem atque spectat ad sententiam quæ prægressa erat hodie deperditam, licet γὰρ etiam ad augendam vim particulæ ἦ potuit adiungi.

V. 2. λέσχης L. λεύχης B. C. D. V. Sensus: natura vini ita comparata est ut consultationibus et colloquiis potissimum indulgeat; vinum enim Græcorum et Romanorum more aqua temperatum solet aperire secreta pectoris. Similiter Ion Chius eleg. 1, 3. αὔτη (vinum) γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λόγιων.

V. 3. οὐ γὰρ, sic emendandam esse librorum scripturam οὐδὲ γὰρ metricae rationes facile tibi persuadebunt, nisi cum Schweighausero malueris οὐδὲν ἀπ. supplente illo quidem δῶρον, nullum Bacchi munus aut omnino nihil quod a Baccho est. In promptu est etiam οὗτοι ἀπ. respicienti ad Homer. II. III, 65. οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα. Sed illud explicabis: nam ne acinus quidem vinaceus contemnendus est. — Schweighausero eiusque vestigia prementi Gu. Dindorfio tertius hic versus cum praecedentibus non cohaerere ideoque ille tantum Simonidis esse, prius autem distichum aliunde petatum esse videtur. Sed iustam huius opinionis rationem desideramus, quandoquidem sententiarum nexus aptissimus esse videtur: Vinum non solum indiget aqua, sed etiam colloquia ac sollertiolem ingenii excitat vim, propterea quod in eius natura, ne in acino quidem, nihil pravi inest. Sic Ion. 1, 13. τῶν ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἐδειξε φῦσιν.

Simonidem excipit **ÆSCHYLVS ATHENIENSIS**, poeta tragicus et gravissimus et sublimi orationis genere excellentissimus, quem Olympiade LXX primas fabulas docuisse constat inter omnes. Iam eundem poetam carmen elegiacum composuisse in eos qui ad Marathonem fortiter occubuerunt Plutarchus Sympos. I, 10, 3 hisce verbis significat: *Γλαυκίας δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδαις τῆς ἐν Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι ταῖς Αἰσχύλου εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι ἐλεγείαις ἐπιστοῦτο, ἡγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς· ἐπὶ δὲ καὶ Καλλιμάχον ἀπεδείκνυε τὸν πολέμαρχον ἐξ ἐκείνης [sc. Αἰαντίδος] ὄντα τῆς φυλῆς, ὃς αὐτὸν τε παρέσχευεν ἀριστον ἄνδρα καὶ τῆς μάχης μετὰ γε Μιλτιάδην αἰτιώτατος κατέστη σύμμηφος ἐκείνῳ γενόμενος.* Retinuimus formam ταῖς — ἐλεγείαις, quandoquidem idem poeta eandem rem tam celeberrimam pluribus elegiis sive idylliis potuit complecti, quanquam lenior suppetebat medicina τοῖς — ἐλεγείοις. Contra ineptam librorum scripturam εἰς τὴν μεθορίαν emendavimus εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι, sc. τεθνηκότας*), quod quidem remedium praesenti malo haud ita difficile atque praeceptum videbitur ei qui cogitaverit de nota scribendi εἰς τὴν temere conglutinata in εἰς τὴν (unde reliqua depravata) et praeterea in consilium vocaverit Aeschyli vitam Graece conscriptam, ubi haec leguntur: ἀπῆρε δὲ ὡς Τέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον, κατὰ τινὰς μὲν ὡς ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ, κατὰ δὲ ἐπίους ἐν τοῖς εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείοις ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον. Reposuimus ἐν ΤΟΙΣ — ἐλεγείοις pro vulg. ἐν ΤΩΙ — ἐλεγείῳ,

*) Quae quum typographo tradita iam essent, iusto serius in manus mihi venit fasciculus 10 Zimmermanni diar. ant. scient. a 1835, ubi p. 952 Th. Bergkio scribendum videtur εἰς τὴν Μαραθωνίαν, quae quidem coniectura eundem fere cum nostra praebet sensum. Idemque p. 953 vere perspexit huc pertinere Photii glossam p. 246. 23. *Μαραθῶνιον ποίημα· Αἰσχύλος· εὐδοκίμης γὰρ ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κενταύρῳ.* Corrigendum haud dubie Αἰσχύλου, ut ipsius Aeschyli Marathonica qua de agitur intelligenda sit elegia.

ubi poteras etiam sanare ἐν *THI ἐλεγείῃ*, sive ad Plutarchi locum respiciens ἐν *ΤΑΙΣ ἐλεγείαις*. Nam futilis est Schneidewini ad Simonidis reliquias p. 80 in Franckii Callinum p. 55 animadversio, illius quidem temere fingentis nativam vocis ἐλεγείον significationem qua est *distichum* pedetentim latius evagatam esse, ita ut ἐλεγείον etiam pro ἐλεγείᾳ diceretur, quod quum iam per se toto cœlo erratum sit, hoc tamen loco, ubi de certa Aeschyli elegia, non in universum de poesi elegiaca agitur, nequaquam tolerandum: tales autem ineptiae imperitis potius librariis quam ipsis grammaticis Græcis debentur. Nihilo secius idem Schneidewinus hoc saltem vere percepit, verba quae adduntur: τὸ γὰρ ἐλεγείον (i. e. *distichum* quod ponitur pro genere elegiaco in universum) πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθεῖς λεπτότητος μετέχειν θέλει, uni convenire elegiae, contra ab epigrammate longissime remota videri. Quam ob rem aperte quidem confitendum a Franckio me esse seductum ut in Iahnii annalibus philologicis XIII p. 107 de Aeschyli epigrammate cogitarem: at qui, ut genio suo indulgeat, fingere quae non vera potest — sepulchrale epigramma Aeschylo adscriptum in Anth. Pal. VII, 255 ad Marathoniam elegiam a nobis esse relatum — hunc tu, Germane, caveto.

Nescio an Marathoniae elegiae vindicare liceat pentameterum a Plutarcho passim laudatum, modo addito Aeschyli nomine modo omisso*), eumque ad ipsum illum Callimachum referre qui post Miltiadem omnium Μαραθωνομαχῶν facile fortissimus celebrabatur, de Alexandri fortitudine II, 2. Ἀλεξάνδρος — ἥσκει μὲν αἰεὶ διὰ τῶν ὀπλῶν δεινὸς εἶναι κατὰ τὸν Αἰσχύλον

1 Βριθὺς ὀπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλους.

Ac ne offendant Dorica dialectus ab aliorum poetarum elegiis plerumque aliena, haec ipsa dialectus, quippe quae parum conveniret τῇ περὶ τὸ συμπαθεῖς λεπτότητι, simul in caussa fuisse videtur ut Aeschylus a Simonide suaviori poeta in elegiarum certamine superaretur. Noli tamen in comparisonem vocare Euripidis θοῖνον Ἀνδρομάχης, quippe qui tragœdiae insertus Doricas quoque flagitaret formas lyricorum carminum communes.

Accedit alter pentameter eiusdem dialecti vestigium relinquens apud Theophrastum hist. plant. VIII, 15 p. 313 ed. Schneider. καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν ταῖς ἐλεγείαις ὡς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυφώην.

2 Τυφώην γένεάν, φαρμακοποιὸν ἔδνος.**)

Vnde apparet, siquidem vera est quam recepinus Mediceorum codicum scriptura ἐν ταῖς ἐλεγείαις pro vulg. ἐν τοῖς ἐλεγείοις, praeter Marathoniam illam plures olim exstitisse Aeschyli elegias easque fortasse omnes Dorica dialecto conceptas. Huic coniecturae quodammodo fayet Suidas qui simpliciter Aeschylum ἐλεγεία scripsisse tradit.

*) Etiam in hac re Berghius idem nobiscum suspicatus est.

**) Hinc aptus est Plinius N. H. XXV, 2, 4. Vnde arbitror natum ut Aeschylus, e vetustissimis in poetica, refertam Italiam herbarum potentia proderet.

Sequitur EVRIPIDES, eodem anno atque die quo pugna navalis ad Salaminem commissa est in ipsa hac insula natus, i. e. Olympiadis LXXV anno primo, defunctus Olympiadis LXXXIII anno tertio*). Quem quidem tragædiarum scriptorem facundissimum distichis composuisse ἐπικήδειον in Athenienses qui Nicia et Demosthene ducibus Olymp. LXXXI, 4 in calamitosa illa Sicula expeditione perierant locupletissimus testis est Plutarchus Niciae vita c. 17. Iam vero Ovidii elegia in mortem Tibulli, Statii epitaphium Pileti Vrsi et similia carmina Franckio Callin. p. 126 sq. male *epicedia* vocari videntur revocanti ad Photium p. 987. Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικήδειου ὁ Θρῆνος, ὅτι τὸ μὲν ἐπικήδειον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος ἐστὶ τοῦ σώματος κειμένου λέγεται, ὁ δὲ Θρῆνος οὐ περιγράφεται χρόνῳ. Accedit Servius ad Virgil. eclog. 5, 14. „*Epicedion* est quod dicitur cadavere nondum sepulto, *epitaphion* autem post completam sepulturam dicitur.“ Sed hanc vocis ἐπικήδειον definitionem inclusam esse terminis iusto angustioribus Plutarchus ipse luce clarius ostendit, quippe qui l. c. disertis verbis prodiderit Euripidem μετὰ τὴν ἥτταν αὐτῶν καὶ τὸν ὀλεθρον (i. e. post nuntium cladis atque interitus Athenas perventum) scripsisse ἐπικήδειον, ita ut hoc ipsum ἐπικήδειον ne potuisset quidem dici παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος ἐστὶ τοῦ σώματος κειμένου sive Servio interprete *cadavere nondum sepulto*. Idemque Plutarchus Pelopid. c. 1 τὸ ἐπικήδειον dixit ut idem denotaret quod ἐλεγείον, quod quidem distichum referendum esse ad ἐπίγραμμα ἐπιτάφιον demonstravimus in Specimine I p. 5 sq. Quæ quum ita sint, altera exoritur quæstio, utrum Euripides epigramma an elegiam sepulcralem composuerit, unde Plutarchus excerpsit distichum quo Syracusani octies ab Atheniensibus devicti memorantur (fragm. 1). Iam utroque Plutarchi loco inter se collato Euripidis distichum potuit quidem ex epigrammate repetitum esse, sed verba γράφων ἐπικήδειον ἐποίησεν ad carmen potius elegiacum idque amplioris quam epigrammatis spatii spectare videntur. In Pelopidae loco Plutarchus addito articulo (τὸ ἐπικήδειον) unum illud distichum significavit quod ex epigrammate in Lacedæmonios laudavit: Niciæ autem loco sine articulo dicens γράφων ἐπικήδειον ἐποίησεν in universum denotat ποίημα ἐπικήδειον, carmen funebre vel sepulcræ, quod tamen distichis fuisse inclusum illud ipsum ostendit distichum a Plutarcho servatum.

Praeterea Euripides fabulæ quæ inscribitur Andromacha v. 103 sqq. inseruit Θρῆνον ἐξ ἐλεγείων (fragm. 2), quibus Hectoris uxor incomparabilis iam captiva miseram sortem flebiliter deplorat. Ipsa enim post Hectorem ab Achille occisum et Astyanactem filium ab Vluxe e turri deiectum in servitutem abducta Neoptolemum Achillis filium Phthiam sequuta est ex eoque pellex Molossum peperit. Quum autem ille postea Hermionam uxorem duxisset neque tamen liberos ex ea suscepisset, hæc ipsa Andromacham incusavit, ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις τίθημι (velut ipsa loquitur Andromacha apud Euripidem v. 32 sq.) ἀπαῖδα καὶ πόσει μισομένην, αὐτὴ δὲ ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω τόνδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα

*) Vide Clintonis fast. Hell. p. 31. 87 sq.

τάκείνης βίᾳ. Et quamvis Iovem ipsum obtestata sit Andromacha ὡς οὐχ ἔκοῦσα τῷδ' ἐκοινῶθῃ λέγει, hoc tamen non persuasit Hermoniae, quæ, dum maritus Delphos profectus est, insidias parat aemulae mulieri eamque occidere studet. Cui periculo ut evaderet Andromacha supplex in Thetidis templum confugit deæque simulacrum manibus amplexa flebilem illam ac miserabilem cecinit elegiam.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΥ ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

1.

ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑΙ ΤΕΘΝΗΚΟΤΩΝ.

Plutarchi Nicias c. 17. Θαυμάζω δὲ τοῦ στρατηγοῦ [Νικίου] τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ἀνδραγαθίαν ἐν οἷς κατώρθουν. ὁ μὲν γὰρ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ μετὰ τὴν ἦτταν αὐτῶν καὶ τὸν ὄλεθρον γράφων ἐπικηδεῖον ἐποίησεν·

Οἷδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν

ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξ ἴσου ἀμφοτέροις.

οὐκ ὀκτὼ δὲ νίκας ἀλλὰ πλείονας ἂν τις εὖροι Συρακοσίους νενικημένους ὑπ' αὐτῶν πρὶν ἐκ θεῶν τοῦ ἢ τύχης ἀντίστασιν τινα γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ πλεῖστον αἰρομένοις δυνάμει.

V. 1. Verbo monere sat est ὀκτὼ νίκας esse accusativum remotioris obiecti adverbii instar positum, quasi dixeris ὀκτάκις ἐκράτησαν, octies devicerunt.

V. 2. ἐξ ἴσου, separatim scripsimus vulg. ἔξισον. — ἀμφοτέροις, sc. Ἀθηναίοις καὶ Συρακοσίοις, i. e. quum dii nondum infesti essent Atheniensibus. Sic Nicias quoque in oratione Thucydidea VII, 77 milites suos consolatur hisce verbis: ἱκανὰ γὰρ τοῖς τε πολεμίοις εὐτύχηται, καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθοροι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα.

2.

ΘΡΗΝΟΣ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

Euripidis Andromach. v. 103—116.

Ἰλῶ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον ἀλλὰ τιν' ἄταν

ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέαν,

ᾗς ἐνεκ', ὧ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον

εἶλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὀκτὸς Ἄρης

5 καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἑκτορα, τὸν περὶ τείχη

εἶλκυσε διρρεῦων παῖς ἁλίας Θέτιδος.

αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμῳ ἀγόμην ἐπὶ δῖνα θαλάσσης

δουλοσύναν στυγεράν ἀμυριβαλοῦσα κόρα.

πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροός, ἅνιν' ἔλειπον

10 ἄστν τε καὶ θαλάμους καὶ πόσιν ἐν κορίαις.

ὦ μοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἐτι πρέγος ὁρᾶσθαι

Ἑρμιόνας δοῦλαν; ᾗς ὑπο τειρομένα

πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα

τάκομαι ὡς πετρήνα πιδάκόμεσσα λιβάς.

V. 1. ἄταν, quemadmodum Helena in Aeschyli Agam. 406 dicitur ἄγονσα ἀντίφερρον Πάρι φθοράν. 686. τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικὴ θ' Ἑλέαν.

V. 2. εὐνάταν, σύγκοιτον. SCHOL.

V. 3. δηιάλωτον, ita cod. Paris. E. in editione Lentingiana. Vulg. δὴ ἁλωτὸν Paris. A. B. Flor. A. Havn. δοριάλωτον Taur. Gu. quod etiamsi metri gratia mutares in δοριάλωτον, tamen perperam se haberet h. l. propter vocabulum δορὶ proxime praegressum.

V. 4. χιλιόναυς, τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο· εἰσι γὰρ αἱ νῆες χίλιαi ρο. SCHOL. Thucydides I, 10 prodidit numerum χιλίων καὶ διακοσίων νεών. Eustathius autem ex Homeri navium catalogo Iliad. II, 494 sqq. laudat naves 1186. Alii alium numerum protulerunt. — Ἑλλάδος — Ἀργεῖς, ὁ Ἑλληνικὸς στρατός. SCHOL.

V. 5. Ἑκτορα, ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἶλεν. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησε, τὸ δὲ δευτερον ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν. SCHOL. Similiter Iliad. XI, 528. ἐνθ' ἑλέτην δῖον τε καὶ ἀνέρε δῖον ἀρίστον. Nam ἑλέτην ad δῖον relatum capere, occupare, ad ἀνέρε occidere est.—περὶ τείχη εἴλκυσε, velut Achilles in Virgilio Aen. I, 483. Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros. Homerus tamen nusquam meminit Hectoris ter circa muros Troiae raptati, sed Achilles Hectorem iam occisum atque e curru ligatum ad naves trahit (II. XXII, 596 sqq.) ibique

Ἑκτορα δ' εἴλεσθαι δησάσκετο δῖον ὅπισθεν,
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
αὐτὶς ἐν κλισίῃ πανέσκετο. — II. XXIII, 15 sqq.

Iam vero quum Heynius excurs. XVIII ad Aen. I Hectoris cadaver circa muros tractum aut uni ex cyclicis aut ex tragicis deberi suspicatus sit, immemor fuisse videtur Euripidis, qui fortasse ipse ex cyclicis fontibus sua hausit.

V. 6. διφρεύων, πρὸς τῷ δῖον δεσμήσας. SCHOL. Eandem rem Homerus expressit. II. XXII, 598. ἐκ δῖου δ' ἔδησε.

V. 7. αὐτὰ, hanc scripturam, cuius vice codd. Gu. Taur. exhibent αὐτῇ, retinuimus propter Doricas formas in hac elegia constanter observatas: quare extremo quoque versu cum codd. Paris. B. et Havn. scripsimus θαλάσσας pro vulg. θαλάσσης. — ἀγόμεαν, cuius loco quod suppeditant codd. Paris. B. Flor. 10. 15. Havn. ἀγομαι oscitantiae librariorum tribuendum sive temere confundentium N et I sive rudium Doricae formae ἀγόμεαν eamque invito sensu mutantium.

V. 8. ἀμφιβαλοῦσα κάρα, Lentingius nescio an invito animo edidit κάραι, i. e. κάρῃ, quanquam duplex accusativus, qualem suppeditant editiones veteres cum A. Matthia, nihil in se habet offensionis. Explica: βαλοῦσα δουλοσύναν ἀμφὶ κάρῃ, velut Iliad. XXIII, 588. ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα.

V. 9. χροός, ὀφθαλμῶν. SCHOL.

V. 12. Cod. Taur. ἧς idemque cum Paris. A. Gu. ὑποτερομένα uno tenore. Flor. 10. ἀποτερομένα. Flor. A. αἷς ἀποτερομένα.

V. 13. Flor. A. παρὰ χεῖρα λαβοῦσα. Sed χεῖρα etiam Paris. B. Flor. 10. 15. χεῖρε λαβοῦσα Par. A. χεῖρε βαλοῦσα Par. E.

V. 14. τὰ κομαι ἀντὶ τοῦ κατ' ὀλίγον λείβομαι, ὡς ἐκ πέτρας ἐκπηδῶσα σταγόν, ὡς λιβάς πηγὴν ἐργαζομένη. τὸ δὲ ἐξῆς λείβομαι, ὡς λιβάς τις πιδυκόμεσσα, ἣν πετρίην εἶπε διὰ τὸ ἐκ πετρῶν ἀναβλῦειν. SCHOL.

ANTIMACHVS COLOPHONIVS sive CLARIVS, Hyparchi filius ¹⁾, quanquam quo tempore natus et defunctus sit accuratius definiri non potest, gravissimo tamen auctore Apollodoro Atheniensi chronicographo floruit sub extremum bellum Peloponnesiacum ²⁾ circa Olympiadem LXXXVIII, cui quidem tempori convenit etiam quod Plato iam iuvenis Antimachi poemata admiratus esse narratur ³⁾: nam Cicerone auctore Brut. 51 Antimachus Clarius poeta, quum convocatis auditoribus legeret eis magnum illud quod novistis volumen suum et eum legentem omnes praeter Platonem reliquissent, *Legam inquit, nihilominus: Plato enim mihi unus instar est omnium millium.*

Hic poeta praeter Thebaïdem, ad quam Cicero respexit, epicum carmen, elegias quoque composuit, quas in unum quoddam corpus redactas idque duobus saltem ⁴⁾ vel tribus ⁵⁾ vel pluribus fortasse libris distributum Lydae uxori defunctae ⁶⁾ dedicavit eiusque nomen in poematis fronte collocavit. Hoc autem carmen, quod plerumque ad amatorium elegiarum genus refertur (et nobismet ipsis contigit ut praepostero iudicio decepti huic opinioni aliquamdiu indulgeremus), lugubris fuisse argumenti luce clarius demonstrat Plutarchus libro qui inscribitur consolatio ad Apollonium c. 9. *Ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής· ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀύδης ⁷⁾*, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην *ΛΥΔΗΝ*, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. Habes igitur elegiam sive (ne illud vocabulum urgeamus, quod instar poematis collectivam in se habere vim inferius docebimus) elegiarum anthologiam quandam uxori iam defunctae inscriptam, ita ut totius carminis summa flebilis eademque consolatoria fuisse videatur, quemadmodum Archilochus quoque et Simonides dolorem sapientiae praeceptis temperare atque levare studebant. Huic interpretationi eximie favent Hermesianactis disticha (fragm. 5, 41 sqq.) ex palmaria Hermannii emendatione ita legenda:

1) Suida teste voce *Ἀντίμαχος*.

2) Diodor. XIII, 108. καθ' ὃν χρόνον [sc. μικρὸν τῆς εἰρήνης ὕστερον, quum obiit Darius] καὶ Ἀντίμαχος τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος φησὶν ἠνθῆναι. cf. Schellenberg. ad Antimachi reliquias p. 8 sq. Clintonis fast. Hell. p. 91 ed. Krüger.

3) Plutarch. Lysand. c. 18. *Πλάτων δὲ νέος ὢν τότε καὶ θαυμάζων τὸν Ἀντίμαχον ἐπὶ τῇ ποιητικῇ κ. τ. λ.*

4) Stephanus Byz. p. 169 ed. Dindorf. laudat *Ἀντίμαχον ἐν β' Ἀύδης*. cf. fragm. 1.

5) Photii Lex. p. 344. ed. Porson. ex I. H. Vossii ad hymn. Cer. p. 150 emendatione: *Ἀντίμαχος ἐν τῇ Ἀύδῃ γ'*. cf. fragm. 2.

6) Plutarchi consolatio ad Apollon. c. 9. *ἀποθανούσης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀύδης*, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε. Vnde luce clarius evincitur Plutarchum ipsum Lydam pro Antimachi uxore, non pro amica habuisse. Quam ob causam improbanda Schellenbergii sententia p. 14 prolata: „Attamen si matrimonio iuncti fuissent, vix existimem adeo nobilem amorem eorum factum, neque Hermesianax in carmine saepe allato de coniugali caritate loquitur, neque de hoc accipi Athenaei (XIII p. 596 F.) locus potest cett.“ — Huic opinioni adversa fronte oppugnat ipse ille Athenaeus, qui Antimachi Lydae simpliciter dictae opposuerit *τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἐταῖραν Ἀύδην*, ἣν ἡγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος.

7) *Ἀύδη* scribendum *παροξυντόνως*, quo nomen mulieris distinguatur a gentili *Ἀυδή*, quod ὄξυτονεῖται. cf. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. p. 607. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 465.

Αύδης δ' Ἀντίμαχος Ἀνσήμερος ἐκ μὲν ἔρωτος
 πληγῆς Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ,
 Σαρδιαὴν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρῇ θέτο γαίαν,
 Τρωῖον αἶζαν δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
 ἄκρην ἐς Κολοφῶνα, γόων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους
 ἱεράς, ἐκ παντὸς πανσήμερος καμάτου.

Dicit autem poeta Antimachum Lydae amore incensum in Lydiam esse profectum, deinde uxore defuncta et sepulta Colophonem se recepisse ibique lugubria carmina condidisse quibus animi dolorem quodammodo restingeret: verba γόων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους ἱεράς luculentissime declarant Antimachi libris qui Lydae inscripti erant querimoniam fuisse inclusam, ita ut ab hoc flebili sono summum elegiarum argumentum repetendum esse videatur. Sed cum specie quadam veritatis huic sententiae opponere quis possit Athenaeum XIII, 70. p. 597 A. ἐκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν [Ἀντίμαχος καὶ Λαμύνθιος], ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Αύδης εἰς ἐπιθυμίαν καταστὰς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα ΑΥΔΗΝ. Quae verba, si Hermesianactis et Plutarchi deficeret testimonium, plane demonstrarent Lydae argumentum inprimis fuisse amatorium, quemadmodum Nannonis Mimnermianae. Iam vero carmina quibus poeta immaturam uxoris mortem deploravit profecto non potuerunt conscribi, quin dulcissimi quoque qualis fuisse traditur atque intimi amoris flores innecterentur lugubrium elegiarum coronae: immo ipsum doloris solatium fert ut memineris etiam amoris ac suavitatis omniumque virtutum quibus eminuerit uxor adhuc superstes.

Sic facile perspicitur cur in eodem poemate, cuius summa versatur in flebili ac funebri argumento, ἐρωτικὰ quoque tractaverit Antimachus. Eodemque modo explicabis locum Ovidii Trist. I, 6, 1 sqq.

*Nec tantum Clario Lyde dilecta poetæ
 nec tantum Coe Battis amata suo est,
 pectoribus quantum tu nostris, uxor, inhæres,
 digna minus misero, non meliore viro.*

Quid? Amor quem uxori etiam extinctae habuit poeta nonne dignissimus fuit qui prae ceteris exemplar proponeretur atque in proverbii consuetudinem veniret, id quod apparet etiam ex Asclepiadis epigrammate in Brunckii Analectis I p. 219.

ΑΥΔΗ καὶ γένος εἰμὶ καὶ ὄνομα, τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
 σεμνοτέρη πασῶν εἰμὶ δὲ Ἀντίμαχος.
 τίς γὰρ ἐμὶ οὐκ ἦεις; τίς οὐκ ἀνέλεξτο Αύδην,
 τὸ ξενὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντίμαχον.

Accedit Posidippi epigramma ibid. II p. 48.

Ναννοῦς καὶ Αύδης ἐπὶ χεὶ δύο, καὶ φιλεράστον
 Μιμνέρμον καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντίμαχον.

Σώφρων appellatur Antimachus haud dubie ob triste idemque castum elegiarum argumentum, ille quidem Mimnermo oppositus φιλεράστῳ⁸), cui sine amore

⁸) Recepimus enim Welckeri ad Theognid. p. 100 emendationem pro vulg. φερειάστον. cf. Iacobs. ad Anth. Graec. II, 1 p. 142. sq.

iocisque nil est iucundum. Itaque amplectenda est ea quam supra proposuimus sententia, τὸ κεφάλαιον τῆς Λύδης θρηνηδῆς.

Neque amorem tantum lugubri elegiae inseruit Antimachus sed mythos quoque antiquissimos eosque longiores atque uberrimos, ἐξαριθμησάμενος, ut Plutarchus ait, τὰς ἡρωικὰς συμφοράς, ita ut Agatharchides Cnidius, qui Ptolemaeo Physcone et Lathuro regibus (inde ab Olympiade CLVIII usque ad CLXVIII) floruisse dicitur, Lydam in epitomen redigeret quo facilius prodiret conspectus rerum inprimis mythicarum in ipso carmine descriptarum⁹⁾. Atque huic relationi respondent fragmenta ipsa, quae quidem ostendunt Antimachum in Lyda paullo uberius exposuisse fabulas Argonauticas¹⁰⁾ (fragm. 7—8), calamitates Bellerophontis (fragm. 18), fortasse etiam Triopae migrationes (fragm. 1), raptum Proserpinae (fragm. 2. 3), misera Oedipodis fata (fragm. 4). Quae praeterea supersunt fragmenta, ex iis unum spectat ad Solis poculum (fragm. 5), reliqua duo (fragm. 6. 7) ad quamnam fabulam referenda sint in medio relinquitur.

Iam Plutarchus, quum dixerit τὴν ἐλεγίαν τὴν καλουμένην Λύδην, non potuit intelligere Lydam continuis distichis in unam elegiam redactam, propterea quod Stephanus Byzantius Antimachum laudavit ἐν β' Λύδης, Photius ex Vossii emendatione ἐν τῇ Λύδῃ γ'. Vnde hoc certissime colligitur, Lydam ex duobus saltem aut tribus libris constitisse iisque vel uno distichorum tenore fluentibus vel in peculiare elegias sive εἰδύλλια divisas, qualem elegiarum formam prae se ferunt Tibullus, Propertius, Ovidius, Graecorum, ut videtur, exemplar sequuti. Et sicut Callimachus in Bekkeri Anecdotis Graec. II p. 725. 728. rhapsodias Homericas complexus est singulari numero Ὀμήρειον γράμμα, ita idem in scholiis ad Dionysii Perieg. p. 316 ed. Bernh. eodem vocabulo usus est ad Antimachi Lydam designandam: ὅτι δὲ διαβεβλήται τὸ παχὺ σαφῶς ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι δηλοῖ διασφύρων γὰρ Ἀντιμάχου τὸ ποίημα τὴν Λύδην ἔφη.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορὸν¹¹⁾. —

Idemque vocabulum, ut supra vidimus, eodem sensu adhibuit etiam Asclepiades, quemadmodum Athenæus et scholiasta Dionysii dixerunt ποίημα. Neque Agatharchides summarium Lydae instituisse censendus est, nisi hoc poema iustum elegiae modum excessisset. Iam quum Antimachus Thebaïde Athenis recitata Platonis potissimum admirationem excitasset, philosophus reliquorum quoque carminum desiderio captus Heraclidem Ponticum adhortatus est ut Colophonem profectus Antimachi poemata colligeret ipso Heraclide auctore in Procli commentar. ad Platonis Tim. I p. 28. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὔτίμησεν καὶ αὐτὸν ἔπεισε

9) Photii bibl. p. 171 ed. Bekker. αὐτὸν [Ἀγαθάρχιδην] φασὶ — συντάξαι ἐπιτομὴν τῆς Ἀντιμάχου Λύδης.

10) Has tractaverant etiam Mimnermus fragm. 10 et Pindarus Pyth. 4.

11) Ex cod. MS. bibl. reg. primus edidit Ruhnkenius in auctuario fragm. Callimach. T. I p. 574 sq. alibi corruptus legitur versiculus: αὐδῆσαι παχὺ γρ. κ.τ.λ. ubi ΑΥΔΗΣΑΙ ortum ex ΑΥΔΗΚΑΙ prono calami lapsu.

τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Hæc autem ποιήματα, quum Thebaïs iam nota esset Platoni, non possunt nisi de elegiacis et aliis fortasse Antimachi carminibus intelligi.

Denique Callimachi iudicium, Lydam pingue carmen neque satis elaboratum esse dicentis, non sine ira et studio quodam prolatum esse videtur, quandoquidem secus senserat Plato, divinus paene philosophus atque subtilis poetarum iudex et exagitator; nam Proclus loco supra allato hæc insuper addidit verba: μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητὰς. Callimachus igitur non modo suam de Antimachi Lyda sententiam iusto iniquiorem pronuntiasse sed faustum etiam Platonis iudicium reprehendisse putandus est. Attamen nobis standum est potius ad partes philosophi ingeniosissimi quam ad poetæ grammatici, qui suis tantum legibus præceptisque minus liberalibus artem poeticam quasi devinxisse videtur. Quanquam ex tenuibus quæ supersunt Lydæ vestigiis id procul dubio efficitur Antimachi poesis elegiacæ habitum atque formam mirum quantum differre ab antiquissima eius simplicitate ac venustate: quod tamen in aliis quoque poesis generibus tunc temporis præcipue excultis atque in ipsius Callimachi carminibus reprehendendum. Quare pedibus eundem in A. F. Naekii sententiam ad Choerilum p. 73 propositam: „Quod ad elegiam attinet, non dubito quin quam vim Thebaïs Antimachi in epicam poësin eandem fere Lyde in elegiam exercuerit. Ille primus antiquam elegiacæ simplicitatem a Callino, Mimnermo, Tyrtaeo præscriptam temperasse præclaro exemplo, dispositionem artificiosiore, sed eandem molestiorem, doctrinae quum in rebus tum in dictione ostentationem intulisse in hoc poeseos genus videtur. Quod quidem cum Lyda omnibus condicionibus comparari posset elegiacum carmen fortasse nullum exstitit, si forte Hermesianactis Leontium exceperis: ac non maximo in honore fuisse apud Alexandrinos mirum illud Antimachi carmen, certe apud Callimachum non fuisse, ostendit quod commemoravi Callimachi fragmentum CCCXLI. Nihilominus certum est illas quas Antimachi Lydæ adscripsi virtutes sive malis vitia in Callimachi et Philetæe elegia passim, ne dicam perpetuo, occurrisse. Et profecto præ aliis poeseos generibus elegia hoc habet, ut variis formis hoc ævo apud hunc poetam docta, apud illum simplex placeat.“ cf. H. Vrici hist. poes. Graec. II p. 581 sqq.

ANTIMACHΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΑΥΔΗ.

1.

Stephanus Byz. p. 169 ed. Dindorf. Δῶτιον — καὶ Δωτιάς, ὡς Πιὰς τοῦ Πιεύς — καὶ ANTIMACHOS ἐν β' Αὐδῆς.

Φεύγοντας γαίης ἔκτοδ' Δωτιάδος.

Quæ ab Antimacho vocatur γαῖα Δωτιάς, quum alibi tum apud Strabonem VIII p. 442 est Δῶτιον πεδῖον, cuius in Thessalia situm accuratius describit his verbis: τοῦτο δ'

ἐστὶ πηλοῖον τῆς Περόαιβας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἐπὶ τῆς Βοιρήτιδος λίμνης ἐν μέσῃ μὲν πως τῇ Θετταλίᾳ. Ex fragmento ipso quemnam elicere liceat sensum difficillimum est demonstratu. Fortasse ad γενέσθαι referendi sunt ii qui una cum Triopa Helii filio Cnidum Asiae minoris oppidum fugisse perhibentur, quemadmodum narrat Diodorus V, 61. μετὰ δὲ ταῦτα Τριόπαν — εἰς τὴν Θετταλίαν πλεῦσαι ἐπὶ συμμαχίαν τοῖς Δευκαλίωνος παισὶ καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον Δώτιον πεδῖον· ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαντα τῇ μὲν ὕλῃ καταχρησάσθαι πρὸς βασιλείων κατασκευὴν δι' ἣν αἰτίαν ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων μισηθέντα φυγεῖν ἐκ Θετταλίας καὶ καταπλεῦσαι μετὰ τῶν συμπλευσάντων λαῶν εἰς τὴν Κνιδίαν, ἐν ᾗ κτεῖσαι τὸ καλούμενον ἀπ' αὐτοῦ Τριόπιον. De Triopio Doriensium v. Herodot. I, 144. O. Mülleri Dor. I p. 400. Argumentum fabulae variatur a Callimacho hymn. Cer. 25 sqq. cf. Boeckh, ad schol. Pindari p. 314 sq.

2.

Photii Lex. p. 344. ed. Porson. Ὀργεῶνες, οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες· ὀργιάζειν δὲ ἐστὶ τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν, τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα. — Σέλευκος δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων ὀργεῶνας φησι καλεῖσθαι τοὺς συνόδους ἔχοντας περὶ τινος ἥρωας ἢ θεοῦς. ἥδε δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦσιν ὁ γ' οὖν ANTIMAXΟΣ ἐν τῇ Ἀύδῃ γ'.

Ἐνθα Καβάρους δῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας.

I. H. Vossius ad Homeri hymn. Cer. p. 150 scripturam codicis Galeani ἐν τῇ Ἀύδῃ Γερεᾶ emendavit ἐν Ἀύδῃ γ'. ἐνθα κ. τ. λ. cuius loco Blomfieldius proposuerat ἐν τῇ Ἀύδῃ ἐλεγεῖα Καβάρους μὲν ἔθηκεν κ. τ. λ. Articulo tamen quem Vossius temere omisit ex libris restituto ἐν τῇ Ἀύδῃ γ' dictum est velut fragm. 1. ἐν β' Ἀύδης, in Lydae poematis libro tertio. Suidas T. III p. 708. et Harpocration v. Ὀργεῶνες pro adiectivo ἀγακλέας exhibent ἀβακλέας, quod in Photii cod. Gal superscriptum est germanae scripturae ab H Stephano Thes Graec. ling. T. II p. 1432 iam revocatae. Inter cod. Gal. ὀργεῶνας et Suidae ὀργεῶνας in medio posita est vera scriptura ὀργεῶνας a Porsono edita. — Totius versus subiectum statuendum est Δημήτηρ, ita ut sensus sit: Ceres Cabarnos fecit inclitos sacerdotes. Welckerus Aeschyl. trilog. p. 221 haud improbabiler vocabula κάβαρος et κάβειρος ad eandem radicem reduxit, quanquam parum recte percepit Antimachi versum. Κάβαροι autem dicti sunt Cereris in Paro insula sacerdotes interprete Hesychio v. Κάβαροι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς. Et Parum quidem nuncuparunt etiam Κάβαρον, me quidem arbitro Cereris maxime cultum respicientes in ea insula et celebratissimum et vetustissimum: sic Homeri hymn Cer. 494. Δημήτηρ describitur ἔχουσα καὶ Πάρον ἀμφιγύτην. Iam quum Stephanus Byz v. Πάρος meminerit Καβάρων τοῦ μηνύσαντος τὴν ἀρπαγὴν τῇ Δήμητρὶ τῆς θυγατρὸς, Blomfieldius magna veri specie Antimachi versum rettulit ad raptum Proserpinae.

3.

Strabo VIII, 5, 3. p. 364. Ἐνιοὶ δὲ κατὰ ἀποκοπὴν δέχονται τὴν Μεσσήνην [sc. Μεσσην]. παραδείγμασι δὲ χοῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ τῷ κρῖ καὶ δῶ καὶ μάψ. — παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ, ἢ ὄψις, καὶ παρ' ANTIMAXΩΙ

Δημήτρος τοι Ἐλευσίνης ἱερὴ ὄψ.

καὶ τὸ ἄλφριτον ἄλφρι. —

Quanquam Antimachi nomini non additur ἐν τῇ Ἀύδῃ, huc tamen illud quoque frustulum referendum esse videtur propter eiusdem Cereris cultum in praecedentibus fragmentis memoratum. — De antepenultima syllaba adiectivi Ἐλευσίνης correpta vid. Boeckh, super Sophoclis Antigona p. 102. De formis apocopatis cf. ad Philetæ fragm. 18.

Schol. ad Euripidis Phoeniss. 44. Ὅτι δὲ Πολύβω ἔδωκε [Οιδίπους] τοὺς ἵππους καὶ ANTIMAXΟΣ φησὶν ἐν Λύδη.

Εἶπε δὲ φωνήσας Πόλυβε, θρεπτήρια τούσδε
ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

Apud Euripidem l. c. Iocasta: παῖς, inquit, πατέρα καίνει καὶ λαβὼν ὀρήματα Πολύβω τροφεὶ δίδωσκ. Hinc intelligitur Antimachi distichum spectare ad nefastum illud facinus quo perpetrato Oedipus Laii patris interempti bigas Polybo educatori θρεπτήρια porrexisset narratur. Quae quidem res viam patefecit qua progredientibus argumentum totius fabulae ab Antimacho huic loco insertae divinare liceat. Nimirum poeta ut aliorum heroum hominumque, ita Oedipodis quoque flebilis vereque tragica fata Lydae suae inclusisse videtur, quibus decantandis solatium sibi conciliare studeret. Iam vero quam commodae fuerint huic rei Oedipodis calamitates facile intelliget quicumque praeclaram illam Sophoclis expositionem scenicam (Oedip. Tyr. 795 sqq.) accuratius perlustraverit, cf. schol. ad Euripid. Phoeniss. 1760.

ἐν Λύδῃ recte legitur in ed. Iuntina, ἐν λήδῃ in Basil. unde Barnesius intempestivam fecit coniecturam ἐν Θήβῃ, quod accepit pro ἐν Θεβαΐδῃ. Ipsum vero metrum iam prodit ineptam illam fuisse coniecturam, propterea quod in Thebaïde epico carmine nullus omnino est locus distichorum. Idem tamen Barnesius extremo hexametro librorum scripturam τὰδε metro adversari rectissime perspexit ideoque ipse proposuit ταῦτα probantibus Schellenbergio et Matthia: sed quum vox θρεπτήρια accusativus praedicati sit, ἵππους autem accusativus obiecti, aequum iustumque est ut pronomen δαικτικόν ad ἵππους referatur. Ecce sensus: hosce equos tibi dabo ut sint θρεπτήρια.

Athenæus XI, 33. p. 469 E. F. Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, Σπτησίχορος μὲν οὕτως φησὶν — ANTIMAXΟΣ δ' οὕτωσι λέγει.

— — — τότε δὴ εὐχόμεν ἐν δέπαι
Ἥλιον πόμπενεν ἀγακλυμένη Εὐρύσεια.

Schellenbergius hoc fragmentum temere ad Thebaïdem rettulit, id quod ne obscure quidem indicavit Athenaeus: immo metricae et palaeographicae rationes luce clarius patefaciunt priorem versum, licet ἀκέραιον, olim fuisse pentametrum. Iam praeter Lydam nullum est quod hodie saltem novimus Antimachi carmen elegiacum. —

V. 1. εὐχόμεν, hanc librorum scripturam Schellenbergius Casaubono auctore perperam mutavit in χουσεῖω. Schweighaeuserus autem parum probabile esse iudicavit ex notissimo vocabulo χουσεῖω factum rarius illud εὐχόμεν, quod explicat εὐχόμεν, commodo. Porro Schellenbergius etiam maiorem levitatis notam meruit quod eiusdem Casauboni vestigia pressit extremo versu temere coniicientis ἐν δέπαισιν, quanquam veterum editionum scripturae ἐν δέπαι suffragatur etiam cod. B. ἐν δέπαι. Blomfieldius in diario class. VII p. 237 proposuit τότε δὴ μὲν εὐχόμεν ἐν δέπαισιν σφρ Ἥλιον κ. τ. λ. vel etiam τότε δὴ εὐχόμεν κ. τ. λ. utrumque sine iusta ratione. Jacobs, ad Anth. Graec. III, 3 p. 845 et in append. ad Porsonis advers. p. 320 τότε δ' εὐχόμεν δέπαι ᾧ —

V. 2. πόμπενεν, hanc Iacobsii coniecturam facile probabis comparata scriptura qua-

lis est πόμπειν cum lectione cod. A. πομπῇ B. πόμπει P. πέμπει. — De Solis poculo v. ad Mimnermi fragm. 9. ad Critiam p. 131. — ἀγακλυμένη, i. q. ἀγακλυτή, incluta, ἀπαξ εἰρημένον. Ἐρύθεια eadem est fere quae apud Mimn. 9, 8. χώρον Ἐσπερίδων, ita tamen ut Ἐρύθεια partem tantum denotet regionis occidentalis; ex Hesiodi enim Theog. 983. ἀμφι-ῥύτω εἰν Ἐρυθείῃ insulam esse intelliges.

6.

Etymolog. M. p. 375, 40. Ἐρκτωρ, ὁ πρακτικός. *ANTIMAXOS*

— τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν.

Pentameter ἀκέφαλος ex Lyda, ut videtur, depromptus. Cod. Batav. οἱ τῶν μεγ. unde Valckenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 607 integrum versum reposuit huncce:

ὅσοι τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν.

7.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 1008. Δύπτοντες τὰς κεφαλὰς, ἀντὶ τοῦ δύνοντες τὰς κεφαλὰς. — Δύπτειν δὲ ἐστὶ τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχου· δύπται δ' ἐξ ἄλλος ἐρχόμενοι. πρότερος δὲ *ANTIMAXOS*

Ἦντε τις καύηξ δύπτει εἰς ἄλμυρόν ὕδωρ.

Schellenbergius satis probabiliter coniecit hoc fragmentum ad Lydam pertinuisse, quod unum hoc carmen semper ad partes vocasset Apollonii scholiasta, non Thebaïdem aut alia. — Quoniam versus qualis vulgabatur ἦντε τις καύηξ δύπτει εἰς ἄλμυρόν πελάγος procedit metro hand dubie invito, divinum F. A. Wolfii ingenium eum sanavit hoc pacto: ἦντε τις καύηξ δύπτων εἰς ἄλμυρόν ὕδωρ. Quae medicina quam salutaris fuerit huic ulceri misere illato cognoscitur ex scriptura codicis Paris. ἦντε καύηξ δύπτει εἰς ἄλμυρόν ὕδωρ, quo duce talem hunc locum restituimus qualem supra repraesentavimus. Rutgersius var. lectt. II, 20 coniecit ἦντε τις κ. δύπτειν εἰς ἄλ. οἶδμα. Sed quum posterior syllaba verbi δύπτει in arsi posita sit, hiatus nihil offensionis suppeditat. ἦντε, i. q. ὡς ὅτε. cf. Buttmanni Lex. II p. 227 sqq qui tamen corrigendus p. 229 duce Spitznero ad Iliad. III, 277. καύηξ denotat avem quandam voracem. cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 312.

8.

Schol. ad Aristoph. Plut. 718. Ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ, μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ, ὄφεις καὶ σκορπίοι ἐγίνοντο. — διὸ καὶ τὸ παρὰ *ANTIMAXΩΙ*

— τῶν Τήνου τ' ὀριόσεως.

Schellenbergius hanc hexametri particulam in Lyda collocandam esse censet, ubi occasio fuerit de infortunio Zetae et Calais dicendi, qui a iustis Peliae funebribus redeuntes in Teno insula ab Hercule occisi sunt. Vid. Apollon. Rhod. I, 1304 Acusilaum apud Apollodor. III, 15, 2 ibique Heynium. Zetes autem atque Calais in Argonautarum numero posuisse Antimachum ostendit fragm. 9. — Non solo epitheto ὀριόσεως (de cuius prima syllaba producta consule Passovii Lex. v. ὄφεις) distinguebatur Tenus insula, sed antea vel ipsa nominabatur Ὀρίονσσα. cf. Steph. Byz. v. Τήνος.

9 Schol. ad Apollon. Rhod. I, 211. Ζήτης αὖ Κάλαις τε, τούτους ἐκ διαφορῶν τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Λαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων καταλέγει δὲ τούτους καὶ *ANTIMAXOS*.

Quamquam huic fragmento et numero 10. 15. non inscriptus est carminis titulus, eius tamen argumentum Argonauticum revocat ad Antimachi Lydam.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 178. Ἀγήνοριδης. Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστίν¹⁰ [Φινεύς], ὡς Ἑλλάνικος, ὡς δὲ Ἡσίοδος φησὶν, Φοίνικος. τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιπεΐας. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ ANTIMAXOS καὶ Φερεκύδης φησὶν.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 296. Στροφάδας φησὶ κεκλῆσθαι διὰ τὸ¹¹ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέψαι στραφέντας εἰς τοῦπίσω, λαβὼν παρὰ ANTIMAXOY. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ Λύδῃ περὶ αὐτῶν μέμνηται. οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλῆσθαι καθὼ ἐπιστραφέντες ἠϋξάντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ ANTIMAXON καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 297. Αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν¹² Στροφάδες. μέμνηται αὐτῶν καὶ ANTIMAXOS ἐν τῇ Λύδῃ.

Schol. ad Apollon. Rhod. I. 1290. ANTIMAXOS δὲ ἐν τῇ Λύδῃ φησὶν¹³ ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος.

Schol. Pindari Pyth. III, 303 ad Antimachum respicere videtur his verbis: οἱ δὲ [φασὶν] ὅτι ἐφ' οὗ ἂν ἐκαθέσθῃ τόπον τῆς νῆος ἐκεῖ ἢ ναῦς ἔκλινεν.

Schol. ad Apollon. Rhod. III, 409. Τ' αὐρῷ χαλκίποδε. καὶ ANTIMAXOS¹⁴ ἐν τῇ Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους τοὺς ταύρους ἀπεφῆναι,

In cod. Paris. pro Ἡφαιστοτεύκτους falso legitur χαλκίποδας, quod epitheton Aeetae tauris tribuit Appollonius, non Antimachus, quem differre ab illo confirmat insuper Schol. ad Pindar. Pyth. III, 398. τοὺς πρῶτους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους λέγει.

Schol. ad Apollon. Rhod. III, 156. Ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησὶ τὴν¹⁵ Μῆδειαν ἐπιρροαίνουσιν ἀρκεῦσθαι τὸ φάρμακον κοιμῆσαι τὸν δράκοντα ἐπαδούσαν καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελεῖσθαι, καὶ χωρῆσαι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὴν ναῦν κοιμωμένου τοῦ θηρίου συμφώνως ANTIMAXΩI.

Schol. ad Apollon. Rhod. III, 1153. Ἰστέον ὅτι Τιμαίου λέγοντος ἐν Κερ¹⁶ κύρα τοὺς γάμους ἀχθῆναι Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν Βυζαντίῳ φησὶν ANTIMAXOS δὲ ἐν Λύδῃ ἐν Κόλχοις πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι αὐτῇ [Μηδεῖα] φησὶ τὸν Ἰάσονα.

Schol. ad Apollon. Rhod. III, 259. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιο¹⁷ νίκαις καὶ ANTIMAXOS ἐν Λύδῃ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φησὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς [τοὺς Ἀργοναύτας] εἰς Λιβύην καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὴν εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

Schol. B. ad Homeri Iliad. VI, 200. p. 175 ed. Bekker. Ἐπειδὴ τὰς μὲν¹⁸ εὐτυχίας εἰώθασιν ἀναφέρειν εἰς τὴν θεοφιλίαν τὰς δὲ δυστυχίας εἰς ἀπέχθειαν θεῶν, τὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ Βελλεροφόντου εἰκότως εἰς ἀπέχθειαν θεῶν ἀναπέθεικεν. ὅτι δὲ πολλή τις ἢ κατ' αὐτὸν μεταβολὴ γέγονε δηλοῖ ἃ καταλέγει δυστυχήματα αὐτοῦ. Ἰσάνδρον μὲν γὰρ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρης μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε, Λαοδάμειαν δὲ τὴν θυγατέρα χωσαμένη χροσσηνίος Ἀρτεμὶς ἔκτα. — ANTIMAXOS δὲ ἐν τῇ Λύδῃ, ὅτι τοὺς Σολύμους*) ἀνείλε θεοῖς ὄντας προσηφίεις, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτὸν φησὶν ὑπὸ τῶν θεῶν.

*) Homer. Il. VI, 184. δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχέσαστο κυδαλμοῖσιν.

Satis longo intervallo, quo poesis elegiaca ab Alexandrinis potissimum exulta est, lucem aspexit **PARTHENIVS NICÆENSIS** *), Virgilii in Græcis litteris Neapoli præceptor**), Cornelli Galli poetæ elegiaci amicus (huic enim dedicavit libellum *περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων*), a Cinna in Mithridatico bello captus, tum propter eruditionem (*διὰ τὴν παιδείαν*) dimissus, quem Suidas ad Tiberii usque imperium vixisse tradit. At si quis a Cinna captus erat saltem adolescens, pro communi temporum ratione non potuit superstes esse principe Tiberio: qua de caussa loco Augusti temere positus esse videtur Tiberius, qui teste Suetonio Tib. c. 70 præter Euphorionem et Rhianum in componendis poematis Græcis Parthenium quoque imitatus iisque poetis admodum delectatus est, scripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et præcipuos auctores dedicavit. Hinc omnis pendet confusio: poeta iam defunctus, cuius carmina exemplar sibi proposuit Tiberius, eodem principe adhuc in vivis fuisse fingitur.

Sed utcumque se ea res habuit, Parthenius, eximia doctrinæ ac poesis laude floruisse neque solum *ἐλεγίας* omnino sed etiam *ἐπικήδεια* elegiaco metro composuisse dicitur, quorum tamen perexigua tantum ad nostram ætatem pervenerunt fragmenta. Iam primum Hephaestio Enchirid. p. 9 laudat Parthenii *ἐπικήδειον* εἰς Ἀρχελαῖδα *ἐλεγειακόν*, cuius extremum versum servavit qui pro pentametro dactylico est senarius iambicus (fragm. 1). Deinde Stephanus Byzantius nominis *Γαλλήσιον* auctorem affert Parthenium *ἐν ἐπικήδειῳ τῷ εἰς Ἀὔξιδεμον* (fragm. 2). Præterea Suidas v. *Παρθένιος* memorat Ἀρήτης *ἐπικήδειον* τῆς γαμετῆς (cuius etiam *ἐγκοίμιον ἐν τοισὶ βιβλίοις* nescio quo metro scripserat), in cuius obitu deplorando poetæ haud dubie obversabatur Antimachi Lyda. Fortasse huc referenda hexametri, ut videtur, particula qualem præbet fragm. 3. Tam tenuia hodie supersunt vestigia Parthenii *ἐπικηδείων ἐλεγειακῶν*.

Artemidorus Oneirocrit. III, 63 laudat Parthenium *ἐν ἐλεγείαις*, in quibus inesse ait *ἱστορίας ξένας καὶ ἀτρίπτους*, eas quidem ad somnia referendas. Iam Pollianus in Anth. Pal. XI, 150 poetas cyclicos, Homerum imprimis compilantes, cum elegiacis comparans, quibus non eadem furandi potestas concedatur, iuxta Callimachum inter elegiacos refert Parthenium:

καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγους προσέχω πλέον οὐδὲν ἔχω γὰρ

Παρθένιον κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχον.

Accedit quod Suidas Parthenium *κατ' ἐξοχὴν* vocat *ἐλεγειοποιόν*, unde hoc quidem probabiliter colligi posse videtur, poetam reliquisse olim coronam quandam ex variis ut ita dicam floribus contextam. Huic opinioni eximie favent inscriptiones carminum distichis inclusorum. Sic laudantur *ἐλεγείαι* εἰς Ἀφροδίτην (fragm. 4). Suidæ autem testimonio adversatur scholiasta recentissimus ad Anthologiae editionem Wechel. p. 256. *δύο ὑπῆρξαν Παρθένιοι ποιηταί, ὃν ὁ μὲν Νικαιεύς, ὁ δὲ Χίος, ἀπόγονος Ὀμήρου, ὃς ἔγραψεν ἐλεγεία εἰς Ἀφροδίτην.* Sed inanem hanc atque futilem fabellam gravioribus testimoniis refutavit iam I. A. Fabricius bibl. Græc. III p. 308 ed. Harles. Aliud elegiacum Parthenii carmen inscriptum

*) Stephan. Byz. p. 314 ed. Dindorf. Suidas Vol. III p. 52.

**) Macrobian Saturn., V, 17.

erat *Blas*, de cuius tamen argumento nihil memoriae est proditum: duo tantummodo hodie supersunt pentametri (fragm. 5. 6). Atque carmen quod inscribitur *Δῆλος* elegiacum fuisse ex pentametro in integrum restituendo (fragm. 7) satis probabiliter colligitur. Iam vero Stephanns Byzantius, qui duobus locis simpliciter laudat *Παρθένον ἐν Δῆλῳ*, tertio loco v. Ὁ γένος Parthenio tribuit epitheton ὁ Φωκαεὺς, ubi tamen quum totus locus corruptissimus sit mutandum esse videtur ὁ Νικαιεὺς. Argumentum huius carminis ἱστορικονυθικόν fuisse probabiliter colliges ex fragm. 7. 8. 9. Sequitur titulus *Κριναγόρας*, cuius superest unus pentameter (fragm. 10). Exigua tantum frustula, ex quibus unum tenuia prae se fert pentametri vestigia (fragm. 11), suppeditat carmen quod inscriptum erat *Ἡρακλῆς* (fragm. 11. 12. 13. 14), unde depromptum esse videtur etiam fragmentum misere laceratum apud schol. ad Dionys. Perieg. 436 (fragm. 15). Tum Parthenius laudatur ἐν *Λευκαδίᾳ* ex iis-que pentameter ἀκέφαλος (fragm. 16). Denique hexametri particula assignatur Parthenio ἐν *Ἰσθμῳ* (fragm. 17), quod tamen carmen utrum ex distichis constiterit an ex continuis hexametris incompertum habemus. Pariter dubia est *Ἀνθίπη*, quam his laudat Stephanus Byz. p. 255 ed. Dindorf. *Κρανίδες, συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ Παρθένιος, ἐν Ἀνθίπῃ*. p. 271. *Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδίας. Παρθένιος Ἀνθίπῃ*. Eiusdem vero Anthippæ fabulam pedestri orationi adstrictam Parthenius inseruit Eroticis c. 32. ubi tamen neque *Κρανίδων* neque *Λαμπείας* ulla fit mentio.

Restant fragmenta nullo titulo designata, ex quibus unum idque omnium quæ supersunt amplissimum (fragm. 18) quodam modo ostendit qualis fuerit Parthenii poesis elegiacæ forma. Præter pentametrum (fragm. 19) et duos hexametros (fragm. 20. 21) nullos integros Parthenii versus, qui aliquo iure ad elegiacum genus referri possent, apud posteriores scriptoresprehendimus.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΙΚΑΙΕΩΣ ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΡΧΕΛΑΙΑΑ.

1

Hephæstion. Enchirid. p. 9. ed. Gaisford. *ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ δὲ ἐπικηλῆειον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων ἐλεγειακὸν τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείων ἱαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα ἔρεῖν ἔμελλεν*

Ἀμυσχρόν οὔνοι' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδος.

Trimeter iambicus propter metricam necessitatem quam nomen proprium poetæ iniunxit a Critia iam positus pro pentametro fragm. 3. *Ἀλκιβιάδην νέουσιν ὑμνήσας τρόποις*, qui ipse explicandi gratia hocce distichum addit:

*οὐ γὰρ πως ἦν τοῦνοι' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,
νῦν δ' ἐν ἱαμβείῳ κέσσεται οὐκ ἀμέτρως.*

Quem ad locum vide quæ annotavimus p. 44 sq.

ἀμυσχρόν Etymologo M. p. 79, 27 interprete est καθαρόν, τὸ μὴ μύσει χρανθέν, τὸ ἀμίαντον, quocum consentit Hesychii glossa καθαρόν, ἄγρόν, ὁλόχροον compositum ex α privativo et adiectivo μυσχρόν, i. q. μυσρόν, ita ut ἀμυσχρόν proprie sit impollutum, integrum, purum.

2

ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΥΞΙΘΕΜΙΝ.

Stephanus Byz. p. 151 ed. Dindorf. Γαλλήσιον, πόλις Ἐφέσον. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν.

Is qui integrum ethnicorum opus excerpserit temere omisisse videtur versum ex Parthenii carmine ab ipso Stephano olim allatum Berkellius parum probabiliter vel potius nimia audacia ductus coniecit hocce ἐπικήδειον confusum esse cum Ἀρήτης ἐπικηδείῳ.

3

ΑΡΗΤΗΣ ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΝ.

Bekkeri anecd. Græc. II p. 557. εἰ μὴ ῥῆμα τὸ ὦμοι, σαφές ὅτι ἀντωνυμία. πρὸς οἷς ὅτι καὶ, ὡς ἔφαμεν, τὸ πλήρες τῆς φωνῆς ἀκούουσιν ὡς ἐμοί, ὡς ἔχει παρὰ ΠΑΡΘΕΝΙΩΙ.

ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά ~ ~ ~ ~ ~

4

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Stephanus Byz. p. 56. ed. Dindorf. ΑΚΑΜΑΝΤΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. — τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιος, ὡς Βυζάντιος. — λέγεται καὶ Ἀκαμαντίς, ὡς Βυζαντίς. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ δ' ἐν Ἀφροδίτῃ Ἀκαμαντίδα αὐτὴν φησιν.

Simonides Anth. Pal. XIII, 28 meminit φυλῆς Ἀκαμαντίδος eiusque Atticae. cf. Thucyd. III, 118.

ΒΙΑΣ.

5

Bekkeri anecd. Græc. III p. 1583. Εἰ δέ τις εἴποι· «καὶ πῶς τὸ Ἰλαος συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, οἷον ὡς παρὰ ΠΑΡΘΕΝΙΩΙ

Ἰλαος, ὦ ὕμναιε ~ ~ ~ ~ ~

ἵσταται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε καὶ ὦ, οἷον Ἰλεως; ἢ λέγομεν ὅτι τὸ Ἰλαος μᾶλλον ἐκτείνει τὸ α (σπάνιον γὰρ τὸ ἐν συστολῇ εἶναι εὐρισκόμενον) καὶ τούτου γάριν ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ἰλεως. ὅτι γὰρ ἐκτείνει τὸ α ἐδήλωσε ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν τῷ Βίαντι εἰπών·

Ἰλαος ταύτην δέχυνσο πυρκαϊήν.

ἔστι δὲ ἔλεγος.

Dubium est prior hexametri particula ex eodemne Biantis an ex alio quodam carmine deprompta sit. Notabis formam poeticam δέχυνσο, quae tamen apud priores poetas non obvia praeter hunc locum reperitur apud Orpheum Lith. III, 692 et in epigr. ab. H. Stephano thes. Gr. L. Vol. II p. 1031 ed. Dindorf. laudato: δέχυνσο μαρτυρήν. Vbi L. Dindorfio δέχυνμαι a verbo δέκνυμαι forma tantum differre videtur, cf. Buttmanni gramm. Graec. II p. 102.

Schol. V. ad Homeri Iliad. VIII, 446. p. 261 ed. Bekker. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ γοῦν ἐν 6
Βίαντι συνέστειλεν [sc. τὸ ν verbi ξύειν]

Ὅστις ἐπ' ἀνδρώπους ἔξυσεν αἰγανέην.

Homerus penultimam verbi ξύειν in aoristo semper produxit, quam tamen Parthenius primus correptam sibi indulsisse videtur, post eum Nonnus. Vid Wernicke ad Tryphiodor. p. 516. — Vocabulum αἰγανέην derivandum esse a substantivo αἶξ, ita ut proprie diceretur de iaculo quo venatores capras feras feriebant, verissime perspexit Passovius Lex. Graec.

ΔΗΛΟΣ.

Stephanus Byz. p. 106. ed. Dindorf. Βεληδόνιοι, ἔθνος παρ' Ὀκεανῷ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ 7
ἐν Δήλῳ

οὐδ' ἀποτηλιτῶν ἄκρα Βεληδονίων.

Hunc pentametrum restituerunt Salmasius et I. G. Schneiderus Lex. Graec. I p. 188. Nam in Stephani libris post ἀποτηλιτῶν leguntur verba τῶν πόρῳ quae pro mero rarioris adiectivi ἀποτηλιτῶν interpretamento habenda esse nemo sanus infitiabitur. Hoc tantum in quaestionem vocatur, utrum cum Schneidero περισπωμένως scribendum sit ἀποτηλιτῶν, ita ut derivetur a nominativi forma ἀποτηλιτης, an παροξυστόνως ἀποληλιτῶν, cuius nominativus fuerit ἀποτήλιτος. Iam quum vix adiectivum reperiatur desinens in — ιτος neque descendens a verbis in — ιω, cuius penultima producat, acquiescendum videtur in forma ἀποτηλιτης, cuius penultima eodem iure producit atque vocabulum ὀδίτης, ὀπλίτης, πολίτης κ. τ. λ. Beledonii vocantur procul habitantes, remoti. Atqui Passovius var. lectt. in Steph. Byz. p. 59 auctoritatem codicis Rehdigerani sequutus separatim scripsit ἀπὸ τηλιτῶν sive quod fortasse praestaret τηλιτῶν. cf. Schneideri Lex. II p. 602 sq. Sed iam parum intelligitur quid sibi velit praepositio ἀπὸ, quum genitivus ἀποτηλιτῶν Βεληδονίων aptus sit a voce ἄκρα. Riemi denique coniectura τηλυγέτων nimis abhorret a scripturae vestigiis. Cod. Voss. lectionem suppeditat maxime depravatam οὐδ' ἀπὸ τηλιτῶν πόρῳ.

Stephanus Byz. p. 473. ed. Dindorf. Ὀγενος, ἀρχαῖος θεός, ὃθεν ὠγενίδαι καὶ ὠγένιοι 8
ἀρχαῖοι. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ὁ Νικαιεύς*) Δήλῳ

σὺν τῇ ἐγῶ, Τηθύς τε καὶ Ὀγενίης Στυγὸς ὕδωρ.

Hunc versum primus in integrum restituit Passovius l. c. ex vestigiis libri Rehdigerani: δηλῶ σὺν τῇ ἐγῶ—Ὀγενίῃ—ὑδωρ. Vulg. Δηλωσύνῃ τ' ἐγῶ τηθά τε καὶ Ὀγενίης στυγὸς ὕδατι. Ὀγῆν idem est nomen atque Ὀκεανός unde Ὀγενίῃ i. q. Ὀκεανίς vel Ὀκεανίῃ. Et quoniam Homerus Il. XXI, 195 sqq. ita descripsit σθένος Ὀκεανοῖο, ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ γένοντο, facile intelliges cur Στὺξ appelletur Ὀγενίῃ, quippe Ogene vel Oceano oriundus. cf. Schwenck. etymolog. myth. Andeutungen p. 179.

Stephanus Byz. p. 141 ed. Dindorf. Γρύνοι, πόλις Κρητῶν, οὗ καὶ ἱερὸν Ἀπόλλω- 9
ρος καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον καὶ ναὸς πολυτελὴς λευκοῦ λίθου. — λέγεται καὶ

ὡς ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Δήλῳ. Γρύνεις Ἀπόλλων,

ὡς ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Δήλῳ.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑΣ.

Etymolog. M. p. 143, 54. Ἄρπυς, ὁ ἔρως ὡς παρὰ ΠΑΡΘΕΝΙΩΙ ἐν Κριναγόρῃ

ἀμροτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλήισατο.

παρὰ τὸ ἀρπάζειν τὰς φρένας.

*) Ita mutandam esse librorum scripturam ὁ Φωκαεύς supra iam observavimus.

Similiter fere Paulus Sil. XXVI, 3 sq. in Brunckii analect. III p. 49.

λυσσών τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα
εἰς ἐμὲ καὶ μανίας θυμὸν ἐλήσατο.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

- 11 Etymolog. M. p. 170, 47. *Αὐρόσχος*, ἡ ἄμπελος. μένηται ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν Ἡρακλεῖ
 — — — — — αὐρόσχαδα βότρυν
Ἰκαριωνείης — — — — —

Notabis vim adiectivam vocis βότρυν, i. q. βοτρυνίς, quam praetermisit Dindorfios in nova H. Stephani editione Paris. iure miraberis. Intelliges autem vitem uvis confertam atque ornatam. — *Ἰκαριωνείης*, i. e. *Ἡριγόνης*, quae fuit Icarii filia eaque a Baccho amata, qui eius patrem docuit artem vini parandi. cf. Apollodor. III, 14, 7. Metri gratia scripsimus *Ἰκαριωνείης*, quanquam in Etym. vulg. *Ἰκαριωνίης*.

- 12 Etymolog. M. p. 374, 50. *Ἐρισχῆλος*, ὁ λείδορος, ἀπὸ τοῦ ἐρῖζειν διὰ τῶν χελέων. — ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν Ἡρακλεῖ

— — — — — ἐρισχῆλοις κορυνίταις.

cf. Pierson, ad Moerid. p. 158 sq.

- 13 Stephanus Byz. p. 224 ed. Dindorf. *Ἰσσα*, πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα *Ἰμέρα*. εἶτα Πελασγία καὶ *Ἰσσα*, ἀπὸ τῆς Ἰσσης τῆς Μάκαρος. ἔστι καὶ νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Δαλματίαν καὶ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Ἰσσεύς, ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν Ἰσσίας ἐπὶ τῆς Λέσβου παρὰ ΠΑΡΘΕΝΙΩ ἐν Ἡρακλεῖ.

Scripsimus *Ἰσσίας* ex cod. Rehdigerano *Ἰσάς*. Prius vulgabatur *Ἰσσεύς*, unde Salmasius dedit *Ἰσσηίς*, quod nemo repudiaret, si librorum auctoritate firmaretur. *Ἰσσίας* autem formatur instar gentilium fem. *Δεκρυτίας*, *Δηλιάς*, *Δωτιάς*, *Ἐπιδαιμονίας*, *Ἰβηριάς* κ. τ. λ. Neque *Ἰσσα* Lesbi oppidum apud alios scriptores obvia, neque Plehnus in diligentissimo Lesbiacorum libro eius mentionem fecit, qui tamen p. 20 sq. accuratius disseruit de Antissa urbe, quae a principio in exigua insula prope Lesbum condita narratur: iam vero quum Plinius N. H. II, 89, 204 naturam ait abstulisse insulas mari iunxisseque terris, Antissam Lesbo cett. hinc facile colligere licet in ipsa Lesbo insula primitus conditam fuisse Issam, parvam vero insulam huic oppido oppositam Antissam esse nominatam, qua tamen nescio qua naturae vi cum Lesbo coniuncta solum Antissae nomen retinebatur.

- 14 Stephanus Byz. p. 324 ed. Dindorf. *Οἰνώνη*, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν. οἱ οἰκήτορες *Οἰωνοαῖοι*, ὡς ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Ἡρακλεῖ.

- 15 Schol. ad Dionys. Perieg. 456. Ἀπὸ τῆς ἀρχαίου Φοίνικος ὀνόμαζον *Γάδειρα*, καὶ ἐνταῦθά εἰσιν αἱ στήλαι τοῦ Ἡρακλέους. — ὁ δὲ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Βριάρεω τὰς στήλας φησὶν εἶναι

— — — — — μάρτυρα δ' ἄμμων
 — — — — —
 τὴν ἐπὶ *Γαδείρᾳ* λίπεδ' οἶμον — — — — —
ἀρχαίου Βριάρεω — — — — —
 — — — — — ἀπ' οὐνόματος τὸ πρὶν ἄρξας.

Hunc locum si probabiliter coniecimus fluxisse ex Parthenii carmine quod *Ἡρακλῆς* inscriptum erat, cogitabis de Hercule ad fretum Gaditanum usque proficiscente ibique memoriae caussa columnas exstruente, quas tamen antea Briarei nomine designatas fuisse testis est etiam Aristoteles apud Aelian. V. H. V, 3. *Ἀριστοτέλης τὰς τῶν Ἡρακλείδους στήλας καλουμένας, πρὶν κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς.* Locus autem Parthenii, quem metro suo vindicandi periculum fecimus, in libris corruptissimus et miserrime laceratus est in huncce modum: *μάστιγα δ' ἄμυν τὴν ἐπὶ Γάδειρα λίπε θυμὸν ἀρχαῖον Βριάρεω ἀπ' οὐνομα τὸ πρὶν ἀρξας.* Iam primum paullo leniori medicina sanasse nobis videmur quod Bernhardyus proposuit *Γάδειραν*, qui tamen duce articulo *τὴν* verissime perspexit in corruptis elementis *ΛΙΠΕΘΥΜΟΝ* latere substantivum *οἶμον*, quod apud posteriores grammaticos non solum femininum genus (instar *ὁδοῦ*) sed asperum quoque sibi indulsit spiritum, cf. Lex. de spiritt. p. 241.

ΛΕΥΚΑΔΙΑΙ.

16

Stephanus Byz. p. 214. ed. Dindorf. *Ἰβηρίαι. — λέγεται δὲ καὶ Ἰβηρίτης. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν Λευκαδαίαις*

— — Ἰβηρίτη πλεύσει ἐν αἰγιαλῷ.

ΙΦΙΚΛΟΣ.

17

Stephanus Byz. p. 71 ed. Dindorf. *Ἀράφεια νῆσος Κερίας. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν Ἰφίκλῳ*

— — — — — καὶ εἰναλὴν Ἀράφειαν.

Ex cod. Rhed. et schedis Voss. restituimus formam *εἰναλὴν* pro vulg. *εἰναλίαν*. cf. fragm. 21. Homer, Odyss. XV, 479.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΛΕΓΕΙΩΝ.

Eustathius ad Homeri *Ἰλιάδ.* II, 712. p. 327 ed. Rom. *Φέρεται ὅτι καὶ κόμη Κιλίκιας* 18 *ἐστὶ Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριακόντα σταδίους πρὸς δύσιν, ἐν ἣ πηγὴ ἀπὸ ῥωγᾶδος καταρρέουσα καὶ σπνοῦσα τῷ εἰς Ταρσὸν ἐμβάλλοντι ποταμῷ, περὶ ἧς ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ γράφων ἄλλα τε λέγει καὶ ὅτι [Γλαφύρη]*

πάρθενος μὲν Κιλίκων εἶχεν ἀνακτορὴν.

ἀγχίγαμος ἔπειλεν, καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ,

Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη,
εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν δέτο, μῖξε δ' ἔρωτι

Κύδνου καὶ Νύμφης ὑδατόεντα γάμον.

Eustathius Parthenii pentametrum qualem restituimus pedestri orationi ita accommodavit: *ἄλλα τε λέγει καὶ ὅτι πάρθενος Κιλίκων ἀνακτορὴν ἔχουσα ἀγχίγαμος πέλε, καθαρῷ κ. τ. λ.* ex quibus verbis facile intelliges Eustathium omisisse duos vel plures Parthenii versus, quem quidem hiatum punctis indicavimus. Et quoniam ex reliqua Eustathii oratione verisimiliter colligitur fonti cuius meminit fuisse nomen Glaphyrae, ipsum hoc nomen perspicuitatis caussa uncis inclusum recepimus.

V. 2. ἀγχίγαμος ἐπέλεν, sic metro flagitante scripsimus pro vulg. πέλε, quam prae-
bet etiam codex Vratislaviensis Rhedigeranus oculis meis inspectus. Praeterea in men-
tem venit πέλε μὲν, quanquam μὲν particulae δὲ tam propinqua parum placet. Ceterum
Weberus haud improbabiler ex his verbis suspicatus est Glaphyram alii viro sponsam
fuisse, quae quum ipsis nuptiis Cydni amore incenderetur, Veneris numen ita intercessit
ut virginem in fontem transformaret eoque modo cum Cydno flumine copularet.

V. 5. Νύμφης littera initiali quadrata exprimendum curavimus, propterea quod de
Glaphyra potius in fontis Nympham mutata quam de sponsa h. l. cogitandum est. Bre-
vissima eademque rerum naturae quam maxime accommodata est nuptiarum descriptio —
ὑδατόεντα γάμον — in qua quidem agnosces poetam elegantissimum.

- 19 Etymolog. M. p. 233, 59. Δρύψελλον, τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ
οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος.

παρὰ τὸ δρύναι, ὃ ἐστὶ λείπειν, ὁ ἀποδρυντόμενος φλοιός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ φύλλον δρύψελλον
ἐπὶ τοῦ σέλινου ὁ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ.

ῥίζης — Ποντιάδος, i. e. ῥᾶ sive ῥῆον, rha Ponticum, Rhabarber. cf. Schnei-
deri Lex. II p. 431.

- 20 Etymolog. M. p. 275, 54. Ἐρκύνιος δρυμός, ὁ τῆς Ἰταλίας ἐνδοτάτω, ὡς φησὶν Ἀπολ-
λώνιος ἐν δ' Ἀργοναυτικῶν, σκοπέλοις καθ' Ἐρκύνιον ἴσχυσε. — καὶ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

ἀλλ' ὅτ' ἄρ' Ἐσπερίης Ἐρκυνίδος ὤρετο γαίης.

διὰ τὸ εὐρεῖν ἐν αὐτῇ χοῖρον ὑπὸ κνυὸς ἐσθιόμενον. ὅθεν τὸν μὲν δρυμὸν ἔρκος φασί, τὸν δὲ κνῦν
κύνον καὶ ἐν συνθέσει ἔρκυνος καὶ ἔρκυνος.

Mira sane quam Graeci etymologi sibi finxerunt silvae Hercyniae notio, cuius verio-
rem descriptionem suppeditant Caesar B. G. VI, 24. Tacitus Ann. II, 45. Germ. 28, 30.
cf. I. Grimmii myth. Germ. p. 40. Praeterea notanda est forma adiectiva Ἐρκυνίς pro con-
suetiori Ἐρκυνία a Parthenio usurpata.

- 21 Gellii N. A. XIII, 26. „PARTHENII poetæ versus est

Γλαύκῳ καὶ Νηρῷ καὶ εἰναλίῳ Μελικέρτῃ,

eum versum Virgilius aemulatus est itaque fecit duobus vocabulis venuste immutatis parem:

Glauco et Panopeae et Inoo Melicertae. —

Virgilii hic versus legitur Georg. I, 437. Parthenii versum Virgilio paullo accom-
modatiorem praebet Macrobius Saturnal. VI, 17 extr.

Γλαύκῳ καὶ Νηρῷ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ.

qualem Heynius ad Virgilii l. c. pro genuino habet, quippe qui Gellii lectionem ex inter-
pretatione profectam esse censeat: sed nescio quo iure et qua ratione; nam Gellius di-
sertis verbis Virgilium ait aemulatum esse Parthenii versum duobus vocabulis (i. e. Pa-
nopeae et Inoo) venuste immutatis, unde apparet Gellium ipsum apud Parthenium rep-
perisse εἰναλίῳ neque id a librario quodam esse importatum. Contra verisimilius Macro-
bium aut nescio quem ipse auctorem sequutus est Parthenii versum Virgilii lectioni magis
aptasse. — Ceterum suadente Ph. Wagnero ad Virgil. l. c. edidimus Νηρῷ pro constanti
Gellii et Macrobi scriptura Νηρῷ, quae vix convenit particulae καὶ ob seq. vocalem vocis
εἰναλίῳ correptae.

Schulnachrichten.

Am 12 November v. J. beehrte des Herrn Staatsministers HASENPFLUG Excellenz das Gymnasium ganz unerwartet mit einem Besuche, und nachdem derselbe die innern Räume der Anstalt prüfend in Augenschein genommen hatte, erklärte er beim Abschiede alle von dem Director theils schon getroffenen theils erst beantragten Einrichtungen für gehörig begründet und sicherte ihm wiederholt für das fernere Gedeihen dieser vor mehr als tausend Jahren so blühenden Schule seine kräftigste Unterstützung zu, die ihr mittlerweile auch schon in vollem Maaße zu Theil geworden ist. Demnach wird es wohl auch dem Director hoffentlich gelingen zur Erfüllung der edelsten, das geistige und sittliche Wohl der heranwachsenden Jugend aufs eifrigste fördernden Absichten der Staatsregierung nach bestem Wissen und Gewissen mitzuwirken.

Am 15 November ward der Director in sein Amt eingeführt, zu welcher Schulfeierlichkeit er durch ein Programm über HRABANUS MAURUS den Schöpfer des Deutschen Schulwesens eingeladen hatte. Darauf wurden alle, sowohl die früheren als auch die neu aufgenommenen, Schüler in das Album Gymnasii eingeschrieben und auf die Schulgesetze verpflichtet. — Am 4 Februar feierten wir das Stiftungsfest unsrer Lehranstalt, bei welcher Gelegenheit ausser Gesang und Declamation folgende Primaner von ihnen selbst ausgearbeitete Vorträge hielten: Hermann Budnitz schilderte in Lateinischer Sprache die Heldenthaten des Arminius, und Heinrich v. Warnsdorf in der Muttersprache die Verdienste des Hrabanus Maurus um das Deutsche Schulwesen überhaupt und um die Schule zu Fulda insbesondere.

Durch Beschluß Kurfürstlichen Ministeriums des Innern vom 29 November wurde der katholische Religionslehrer Polycarp Schmitt in Ruhestand versetzt. Geboren den 26 Januar 1772 ward er nach Vollendung seiner Studien auf hiesiger Schule und Universität in den Franziscaner-Orden aufgenommen und später zum Director desselben gewählt. Durch seine philosophische, historische und theologische Bildung hatte er sich eine so große Achtung erworben, daß er in den Jahren 1814 und 1815 unter der Königlich Preussischen Administration mit der Ertheilung des Religionsunterrichtes bei hiesigem Gymnasium und Lyceum beauftragt wurde. Da das Ausscheiden dieses höchst würdigen Mannes mitten im Laufe des Wintersemesters unangenehme Störungen und Aenderungen des einmal eingeführten Lectionsplanes herbeigeführt haben würde, so erklärte er sich ohne weiters bereit seine Lehrstunden bis Ostern fortzusetzen, wie denn überhaupt die Anstalt seine aufopfernde Berufstreue und Gewissenhaftigkeit nicht dankbar genug anerkennen kann.

Unterm 30 November ward auf den Antrag des Directors genehmigt, daß die vormalige Universitäts-Aula über der evangelischen Kirche für den Gottesdienst der Gymnasiasten eingerichtet werden sollte. — Am 3 December verordnete Kurf. Ministerium,

dafs von nun an die öffentliche Prüfung zu Ostern in Verbindung der Herausgabe eines Programms vorgenommen werde, wobei jedoch nach Beschlufs vom 30 December der Gebrauch, welcher vor der Reorganisation der hiesigen Gelehrtenschule zuweilen vorgekommen sein soll, sich mit dem examinirenden Lehrer in eine Disputation über einen Gegenstand des Unterrichtes einzulassen, aus bewegenden Ursachen wieder abzustellen sei.

Da der Director die Subsellien aller Classen in einem sehr schadhafteu Zustande vorfand, so ward auf seine desfallsige Vorstellung diesem Mifsstande, welcher nichts weniger als das Bild einer wohlgeordneten Schule darbietet, schon mit dem Beginne des Wintersemesters für Prima und Secunda abgeholfen. Am 23 Februar wurde ferner für Tertia und Quarta die Herstellung neuer mit bleiernen Dintenfassern versehener Subsellien genehmigt. Diese huldreiche Fürsorge des vorgesetzten Ministeriums hat das Gymnasium ausserdem in der Bewilligung eines musikalischen Instrumentes für den Gesangunterricht anzuerkennen, welches nach Anweisung des Schulraths Vogt von dem Instrumentenmacher Luckhardt zu Cassel gefertigt wird und im Monat Mai abgeliefert werden soll.

Mit besonderer Rücksicht auf die jüngeren, der Lateinischen Sprache minder kundigen Schüler sollen die seither beim Gottesdienste der Gymnasiasten eingeführten hymni sacri nur noch ausnahmsweise gebraucht werden; dagegen tritt das Deutsche Gesangbuch der Fuldischen Diöcese so lange an ihre Stelle, bis das Gymnasium eine eigne Sammlung Christlicher Lieder veranstaltet haben wird.

Die bei der Censur der Schüler in Anwendung kommenden Bezeichnungen finden in folgenden Abstufungen, jedoch nach Maaßgabe der Umstände mit näheren adverbialen Bestimmungen (als ausgezeichnet, sehr, fast, ziemlich u. s. w.) statt:

Fortschritte.

1. gute
2. mittelmäßige
3. geringe.

Fleiß.

1. lobenswerth
2. befriedigend
3. ziemlich
4. ungleich
5. gering.

Betragen.

1. tadellos
2. tadelhaft.

B i b l i o t h e k.

Durch die unermüdliche Fürsorge Kurf. Ministeriums ist das Gymnasium auch wieder in den Besitz einer selbständigen Bibliothek gelangt; denn auf den Vorschlag des Directors war schon am 29 October v. J. verfügt worden, dafs die 1825 mit der hiesigen Landesbibliothek vereinigte Lyceumsbibliothek von ersterer wieder zu trennen und dem Director zur Aufstellung in dem Gymnasialgebäude und zur ausschließlichen Benutzung für das Gymnasium zu überliefern, auch demselben von der Landesbibliothek zu ersetzen sei was aus dem Lyceumsfonds seit 1826 für letztere verwendet worden. Auf diese Weise sind im

Laufe des Winters theils aus der Vossischen Auction zu Heidelberg, theils aus Buchhandlungen schon manche ebenso wichtige als unentbehrliche wissenschaftliche Werke angeschafft worden. Sodann ist unterm 7 Januar l. J. genehmigt worden, dafs zur Gründung eines Gymnasial-Lesecirkels, worin die bewährtesten Litteraturzeitungen gehalten werden und welchem sich aufser den Lehrern des Gymnasiums auch andre wissenschaftlich gebildete Mitbürger angeschlossen haben, aus der Gymnasialkasse 15 Thaler jährlich zugeschossen werden dürfen, wofür der Bibliothek nach erfolgtem Umlauf der Blätter das Eigenthumsrecht zusteht.

Als Geschenke sind folgende Bücher der Gymnasial-Bibliothek verehrt worden: I. Von Herrn Director Dr. Vömel in Frankfurt a. M. 18 Programme des dortigen Gymnasiums. II. Von Herrn Domecapitular H o l m a n n 1) Virgilius cum Servii comment. 1636. 4. 2) Cæsar. edit. Montanus. 1661. 8. III. Von Herrn Kirchenrath Petri 1) Creuzeri oratio de civitate Athenarum. 2) Beckers Organism der Sprache und deutsche Wortbildung. 3) Tyrtæus ed. Klotz. 4) G. Rollenhagens Froschmeuseler (1595. 8). 5) Herders Sophron. 6) Aeschines und Demosthenes über die Krone von Raumer. 7) Hoffmanns Metrik u. a. IV. Von Herrn Professor Wagner 1) Opera Virgiliana cum decem comm. Servio, Donato cett. Lugduni 1523. fol. 2) Plinii epist. cum comm. Catanæi. 1553. fol. V. Von dem Herausgeber 1) Callini, Tyrtæi, Asii carmina. 2) Philetæ, Hermesianactis, Phanoclis reliquiæ. 3) Taciti opera. 2 Voll. 4) F. Passovii opuscula.

Das Gymnasium wird für alle solche Geschenke, welche seiner Bibliothek auch fernerhin zukommen sollten, ebenso dankbar sein wie für die bereits erhaltenen, und die Namen der Geber auch dann noch gebührend zu schätzen wissen, wenn unsre fernsten Nachkommen in den von uns gesammelten Bücherschätzen Weisheit suchen werden, wie ja auch Jahrhunderte vor uns die weltberühmte Benedictiner-Bibliothek Fulda zu dem Mittelpuncte Deutscher Gelehrsamkeit im ganzen Mittelalter erhoben hatte.

Statistische Uebersicht.

Unter dem gegenwärtigen Directorate wurden 206 Schüler in das Album eingeschrieben, von denen aber, ohne die Prüfung der Reife bestanden zu haben, allmählig 14 wieder ausgeschieden sind, der Quartaner Joseph Dohmprobst aber am 4 März gestorben ist; so dafs am Schlusse des Wintersemesters die Gesamtzahl 191 beträgt, und zwar 9 in Prima, 24 in Secunda, 41 in Tertia, 32 in Quarta, 39 in Quinta, 46 in Sexta.

P r ü f u n g e n.

Die Prüfung der Reife für die akademischen Studien wird den 26 März mit 3 Primanern vorgenommen werden.

Ordnung der öffentlichen Prüfung.

Montag den 28 März.

Vormittags	8 — 8½	Uhr	Taciti Ann. Director Dr. Bach in I.
	8½ — 9	"	Homeri Od. Derselbe in II.
	9 — 9½	"	Geschichte Gymnasiallehrer Klee in I.
	9½ — 10	"	Deutsche Litteraturgeschichte Gymnasiallehrer Dr. Wolf in II.
	10 — 10½	"	Griechisches Lesebuch Candidat Dr. Eysell in III.
	10½ — 11	"	Phædrus Professor Wagner in IV.
	11 — 11½	"	Cæsar Candidat Dr. Eysell in III.
	11½ — 12	"	Griechisches Lesebuch Professor Wehner in IV.
Nachmittags	2 — 3	Uhr	Lateinische Grammatik Gymnasiallehrer Klee in VI.
	3 — 3½	"	Deutsche Grammatik Gymnasiallehrer Neuhoß in V.
	3½ — 4	"	Arithmetik Professor Wehner in VI.

Dienstag den 29 März.

Vormittags	8 — 8½	Uhr	Christliche Sittenlehre Gymnasiallehrer Vollmar in II.
	8½ — 9	"	Platon Gymnasiallehrer Dr. Schmitz in I.
	9 — 9½	"	Naturgeschichte Professor Arnd in II.
	9½ — 10	"	Livius Gymnasiallehrer Dr. Schmitz in II.
	10 — 10½	"	Geometrie Professor Arnd in III.
	10½ — 11	"	Geschichte Gymnasiallehrer Klee in IV.
	11 — 11½	"	Ovidii Met. Professor Wagner in III.
	11½ — 12	"	Französ. Grammatik Hilfslehrer Rühl in IV.
Nachmittags	2 — 3	Uhr	Lateinische Grammatik Gymnasiallehrer Vollmar in V.
	3 — 3½	"	Deutsche Grammatik Gymnasiallehrer Neuhoß in VI.
	3½ — 4	"	Religionslehre Religionslehrer Schmitt in V.

Die unter Leitung des Schreiblehrers Jessler und Zeichenlehrers Melzer angefertigten Probschriften und Zeichnungen werden täglich von 2 — 4 Uhr im Zeichensale vorgelegt werden.

Mittwoch den 30 März.

Um 8 Uhr in der Gymnasialkirche Te Deum laudamus.

Um 9 Uhr im Prüfungssal 1) vierstimmiger Choral: "Wie groß ist des Allmächtigen Güte" componirt von Em. Bach, unter Leitung des Gesanglehrers Henkel. 2) Rede des Gymnasiallehrers Dr. Schmitz: Qua ratione deceat iuvenes in Gymnasiis ad scholas academicas rite adeundas præparari. 3) "Wie herrlich glänzt der Morgenstern" comp. von H. Scheidemann. 4) Deutscher Vortrag des Primaners Ph. Wohlgemuth: Vergleichung des Gedichtes von der Nibelungen Noth mit der Homerischen Ilias. 5) Lateinischer Vortrag des Primaners H. Budnitz über den zweiten Messenischen Krieg. 6) Der Frühling, comp. von Mozart. 7) Andenken an G. E. Gierig, weiland Rector des Gymnasiums zu Fulda, gefeiert von dem Primaner H. v. Warnsdorf. 8) O sanctissima, o piissima, altrömische Kirchenmelodie.

Zuletzt wird der Director in einem Lateinischen Vortrage den Abiturienten eine allgemeine Hodegetik für die Universitätsstudien geben und nach Entlassung derselben mit der Prämienvvertheilung und Classification diese Schulfeierlichkeit beschließen.

Der neue Lehrkursus wird Montag den 18 April Morgens 8 Uhr mit dem Veni, sancte Spiritus und Vorlesen der Schulgesetze eröffnet werden.

© SUB GÖTTINGEN / GDZ | 2010

